

Cuprins

Secțiunea Științe

Pagini de istorie	2
Coralii	6
Concursul interdisciplinar Mate-Bio-Fizică „Aurel Vlaicu”	8

Secțiunea Atelier de lectură și scriere creativă

Portrete	10
Pe corabia imaginației	11
Recenzii. Fan-fiction	15

Secțiunea Arte plastice

Masca venețiană	24
Creații artistice	26

Secțiunea Proiecte internaționale

Proiect internațional „Beads on a Wire”	28
Proiect internațional „Să cumpărăm local și sănătos”	30

Secțiunea Concursuri, Proiecte educaționale

Proiect educațional „Joc și poezie”	32
Proiect educațional „Obiceiuri și tradiții”	36
Proiect de voluntariat „Bazarul de Crăciun”	37
Proiect de voluntariat „Dăruind vei dobândi”	38
Proiect educațional „Pronatura”	40
Pasiunea mea – Înotul	44
Pasiunea mea – Teatrul	45
Concurs de oratorie – „Public Speaking Competition”	46
Școala altfel - „Să învățăm tehnici de prim ajutor”	47
Concursuri sportive – „Viața în mișcare”	48
„Rețeaua Educațională Seismică din România” ROEDUSEIS-NET	49
„Hai să dăm mână cu mână”	50

PAGINI DE ISTORIE

Coordonator: prof. Gheorghe Salade

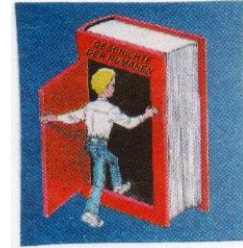
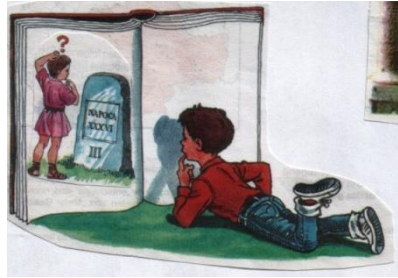
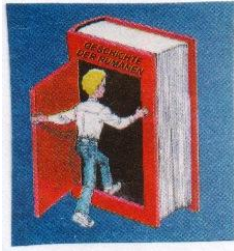
**Verificați-vă cunoștințele de
Istorie****24 IANUARIE 1859****UNIREA PRINCIPATELOR ROMÂNE**

1. Denumirea țării noastre în antichitate.
2. Întemeietorul primului stat dac.
3. La 1600, Mihai _____ a realizat prima unire politică a celor trei țări române sub o singură conducere.
4. Primul teritoriu intrat sub autoritatea lui Mihai, în octombrie 1599.
5. Mare putere a evului mediu, sub suzeranitatea căruia se aflau cele trei țări române în secolul XVI.
6. La 28 octombrie 1599, Mihai I-a înfrânt pe Andrei Bathory la _____ (lângă Sibiu), făcând astfel primul pas spre unirea de la 1600.
7. Contribuție bănească plătită de Țările Române turcilor în schimbul recunoașterii autonomiei.
8. La congresul de la Paris din 1856, marile puteri au hotărât convocarea unor adunări (divanuri) _____, prin care poporul român să fie consultat în privința unirii.
9. Titlul (denumirea) purtat(ă) de conducătorul (împăratul) turcilor.
10. Convenția de la Paris din 1858 a admis doar ca statul român să se numească Principatele Unite ale Moldovei și Țării Românești, dar să aibă în continuare 2 domni, 2 _____ (instituție executivă, condusă de un prim-ministru) și 2 adunări legiuitoare separate.
11. La 5 ianuarie 1859, la _____, A.I. Cuza a fost ales domn al Moldovei.
12. La 24 ianuarie 1859, la _____, A.I. Cuza a fost ales și domn al Țării Românești.
13. În 1863, Cuza îl numește ca prim-ministru pe Mihail _____. Cu ajutorul acestuia, Cuza a înfăptuit o serie de reforme care au contribuit la constituirea României moderne.
14. Una dintre marile reforme din perioada domniei lui A.I. Cuza a fost legea _____, prin care aproape 500.000 de familii de țărani au fost împroprietărite cu circa 2 milioane hectare de pământ.

24 IANUARIE 1859

UNIREA PRINCIPATELOR ROMÂNE

								A.											
					1.														
						2.													
			3.																
4.																			
5.									-										
								6.											
						7.													
						8.			-										
							9.												
			10.																
					11.														
				12.															
13.																			
					14.														
										B.									

Material realizat de:
Alexandru Murariu, clasa a VII-a A

ANIVERSĂRI

24 IANUARIE – UNIREA PRINCIPATELOR ROMÂNE, MOLDOVA CU ȚARA ROMÂNEASCĂ, PRIN DUBLA ALEGERE A LUI ALEXANDRU IOAN CUZA (1859)

9 MAI

ZI CU MULTIPLE SEMNIFICAȚII ISTORICE

9 MAI – PROCLAMAREA INDEPENDENȚEI DE STAT A ROMÂNIEI (1877)

9 MAI - ZIUA EUROPEI (1950)

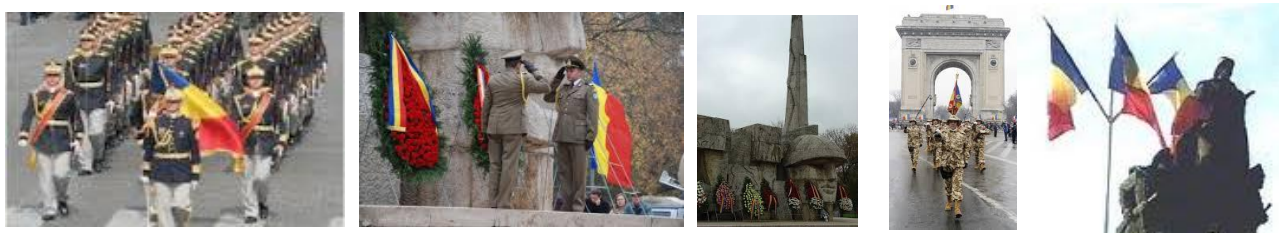
9 MAI - ZIUA VICTORIEI ASUPRA GERMANIEI FASCISTE ÎN AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL (1945)

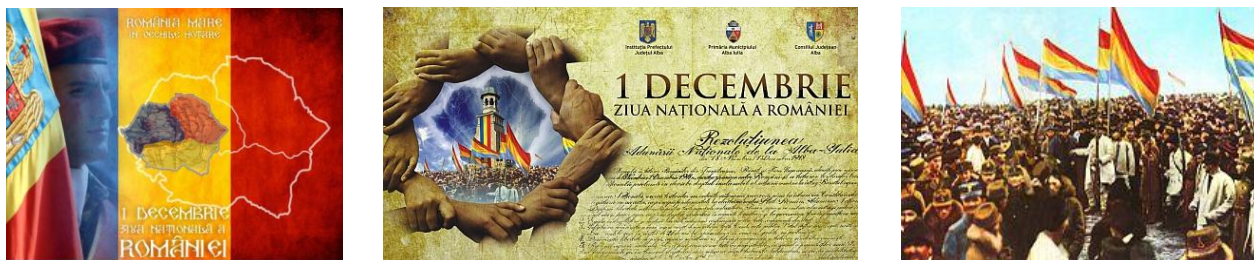
ANIVERSĂRI

10 MAI – ZIUA MONARHIEI ÎN ROMÂNIA (1866)

25 OCTOMBRIE – ZIUA FORȚELOR ARMATE (1944)

1 DECEMBRIE – ZIUA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI: UNIREA TRANSILVANIEI CU ROMÂNIA (1918)

16-22 DECEMBRIE – REVOLUȚIA ANTICOMUNISTĂ (1989)

Material realizat de:
Mihai Ghișe, clasa a VII-a A

Coralii

Coordonator: prof. Gabriela Săndulescu

UN POLIP

RECIF DE CORALI

GENERALITĂȚI:

Coralii sunt formați din animale mici care se numesc polipi. Un polip trăiește în general în colonii formate din mii de indivizi. Fiecare polip creează un fel de picioruș calcaros. Când un polip moare, un altul se fixează deasupra lui. Polipii pot fi în întregime moi sau pot să aibă un schelet extern. Scheletul lor calcaros este folosit de om, deoarece se pot obține din el obiecte de artă și de podoabă. Aceste schelete se adună în grupuri formând colonii care, odată cu vremea, se transformă în enorme recifuri de corali.

CLASIFICARE:

Coralii sunt clasificați în două subclase:

- Una conține animale coloniale, cu opt tentacule, fiecare având un schelet intern. Printre ele se găsesc coralii bici, meduze și coralii roșii;
- Cealaltă subclasă cuprinde specii care au șase tentacule sau multiplu de șase și culori diferite. Ele includ coralii de stâncă sau coralii adevărați.

STRUCTURA:

Coralii adevărați secretă carbonat de calciu care formează cupe scheletice de care polipii sunt ancorați și în care se retrag pentru protecție. În discul oral, la vârf, este o deschizătură, mărginită de tentacule cu care prind și paralizează prada.

COLONIILE DE CORALI:

Câteva grupe de corali trăiesc ca polipi solitari, dar majoritatea trăiesc în colonii. Polipii coloniali au diametrul între 1 și 3 mm. Ei sunt conectați lateral prin tuburi. Coralii coloniali pot crește în abisul apelor, dar recifurile se găsesc doar în ape calde, limpezi și nepoluate. Recifurile de corali sunt sisteme bio-ecologice, care au avut un rol deosebit de important în procesul de formare în mările calde a unor atoli sau insule de origine coraligenă.

DEPENDENȚA DE ALGE:

Ei trăiesc doar până unde pătrunde lumina în apă, deoarece algele, care trăiesc în țesuturile lor au nevoie de lumină pentru fotosinteză și corali nu pot exista fără aceste alge. Dependența corailor de alge variază de la specie la specie. Coralii scheletici sunt contribuitorii primari la un recif, dar și alte organisme participă la formarea lui, ca algele calcaroase, moluștele sau spongierii.

ÎNMULȚIREA:

Colonia crește prin înmulțire asexuată. Polipii vii cresc pe rămășițele predecesorilor lor.

DESPRE RECIFURI:

Atunci când încercă să descrie universul recifelor de corali, cei care au avut șansa să-l exploreze folosesc întotdeauna un limbaj plin de culoare. Toți vorbesc despre magnifice grădini minerale, populate de creaturi stranii, cu forme și culori uimitoare, în care lupta pentru hrană și spațiu este intensă și continuă. Cunoaștem astăzi, datorită mijloacelor moderne de scufundare, infinit mai multe lucruri decât știa, de pildă, Charles Darwin. În linii mari, știm cum trăiesc și cum se dezvoltă recifele, ce animale populează acest mediu, care sunt relațiile dintre ele, cine sunt prădătorii și prăzile, cum funcționează, în ansamblu, întregul ecosistem și, mai ales, am început să înțelegem extrema lui fragilitate, dar și pericolele care-l pândesc și îl pot distruge. Pentru un biolog, recifele de corali sunt adevărate laboratoare în care se pot realiza cercetări științifice de o infinită varietate, iar pentru scufundătorul îndrăgostit de mediul submarin reprezintă cea ultimă frontieră, un univers încă necunoscut, care așteaptă să fie descoperit.

Bibliografie:

1. XXX – *Atlasul oceanelor*, București: Editura Corint, 2008.

Webografie:

2. <https://www.google.ro/search?q=corali>
3. <http://ro.wikipedia.org/wiki/Coral>

Articol realizat de:

Alexia Cișmăroiu, clasa a VI-a A
Miruna Dobrotă, clasa a VI-a A

Concursul Interdisciplinar Mate-Bio-Fizică „Aurel Vlaicu” la prima ediție

Coordonatori:

prof. Gabriela Săndulescu

prof. Nicolae Suci

prof. Drelia Bonea

Sâmbătă, 18.01.2014, a avut loc prima ediție a Concursului Interdisciplinar Mate-Bio-Fizică „Aurel Vlaicu”, organizat de Inspectoratul Școlar Județean Sibiu, Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu și Asociațiunea ASTRA. Concursul poartă numele lui Aurel Vlaicu, inginer, inventator și pionier al aviației românești și mondiale, absolvent 1902 al Liceului de Stat din Sibiu, denumit în prezent Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”. Numele concursului este un îndemn la dăruire, curaj și perseverență – calități esențiale pentru orice tânăr care își deschide acum „aripile spre viitor”.

Concursul, diferit de cele tradiționale, a evaluat cunoștințe de matematică, biologie și fizică ale elevilor de clasa a VI-a și capacitatea lor de a aplica aceste cunoștințe în contexte diferite. La concurs au participat 343 de elevi din 46 de școli din județele Alba, Cluj și Sibiu. S-au acordat premii, diplome și medalii celor mai merituoși participanți.

Nr. crt.	Numele	Prenumele	Școala	Premiu
1	RUSU	HORIA	Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu	Premiul I
2	RUSU	HORIA	Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu	Premiul „Aurel Vlaicu”
3	SOCOL	DRAGOȘ	Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Alba Iulia	Premiul I
4	PERIȘANU	IRINA	Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu	Premiul II
5	TURCSA	ALEXANDRU	Liceul Teoretic „Nicolae Bălcescu” Cluj-Napoca	Premiul II
6	BUMBUC	IOANA	Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu	Premiul III
7	OLTEAN	TEODORA NICOLETA	Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Alba Iulia	Premiul III
8	PUIU	ROBERT	Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Alba Iulia	Premiul III
9	MONDA	BOGDAN	Școala gimnazială nr. 4 Sibiu	Premiul Special Matematică
10	BURUGA	DIANA	Școala Gimnazială „Regina Maria” Sibiu	Premiul Special Matematică
11	OLTEAN	TEODORA NICOLETA	Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Alba Iulia	Premiul Special Fizică
12	WULCHESCH	MONIKA	Școala Gimnazială „Georg Daniel Teutsch” Agnita	Premiul Special Biologie

CONCURSUL INTERDISCIPLINAR MATE-BIO-FIZICĂ “AUREL VLAICU”
EDIȚIA I
SIBIU, 18 IANUARIE 2014

„Duminică dimineață, când ne-am trezit, ninge cu fulgi mari și pufoși, făcându-ne să regretăm că se termină vacanța. Ne-am hotărât să profităm din plin de zăpadă și, după ce am servit micul dejun, am ieșit la o bătaie cu bulgări de zăpadă. Dan și Mihai au făcut o mulțime de poze cu telefoanele lor mobile. Am fost interesați să povestim despre veverițe și despre fulgii de nea.”

Completați spațiile punctate din textul următor cu cuvintele potrivite:

Veverițele au incisivi cu creștere continuă, de aceea se numesc Incisivii lor cresc cu 1,5mm pe săptămână. Dacă nu se hrănesc adecvat, la sfârșitul celei de-a douăzeci și opta zi, lungimea incisivilor este de Ele nasc pui pe care îi alăptează și se numesc Digestia hranei ingerate are loc în și în, iar absorbția nutrimenților are loc la nivelul

„Seara, încălzindu-ne cu un ceai fierbinte, ne-am gândit cum să descriem geometric forma unui fulg și am găsit următorul procedeu:

Pasul 0. Se consideră un segment de lungime 3cm.

Pasul 1. Se împarte segmentul dat în 3 segmente congruente. Pe segmentul din mijloc luat ca bază se construiește un triunghi echilateral a cărui bază se șterge, obținându-se o linie frântă.

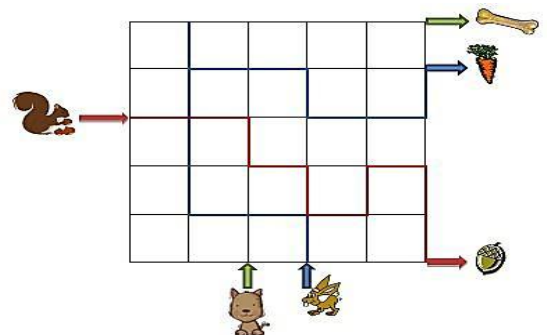
Pasul 2. Se repetă procedeul de la pasul 1 pentru fiecare segment component al liniei frânte construite la pasul anterior.

Și așa mai departe!”

Din păcate, cineva a vărsat ceaiul peste jurnal și nu se poate citi restul informației. Vă propunem să reconstituiți o parte din desenele și calculele celor patru prieteni matematicieni.

„Le-am propus prietenilor pasionați de fizică o problemă-joc. Veverița Dash, iepurele Spot și câinele Azor trebuie să-și găsească fiecare drumul spre hrana favorită. Dash și Spot au reușit, după cum este prezentat în desen.”

Ajutați-l pe Azor să-și găsească și el drumul! Marcați traseul pe desen, știind că poate să meargă doar pe laturile pătratelor, iar drumul lui este cel mai scurt posibil, fără a avea segmente comune cu drumurile lui Dash și Spot.

PORTRETE...

Copilărie

Sunt un copil ce zboară prin viață și navighează pe mare.

M-am născut dintr-o floare și am pornit într-o aventură pe un drum plin de iubire și speranță.

Bobocul care a pornit în călătorie s-a ridicat și merge printre nori cu mult curaj și demnitate. Stelele au țesut mătasea protectoare. Copacii au lăsat loc de trecere pe poteca de diamante pe care pruncul abia venit din cer își leapădă sufletul de aur pădurii. Și poate el nu ar merge mai departe pe potecă. Știe că vine sfârșitul copilăriei, locul în care a petrecut atâta vreme bună.

Poate că asta e speranța din mine, de a nu ne pierde niciodată sufletul tainic și copilăros.

Daniela Greavu

Olivia Voicu

Eu mă numesc Olivia și am unsprezece ani. Sunt o fată de gimnaziu, mai precis clasa a V-a, cu părul brunet și ochii castanii-caramelii. Unele dintre materiile mele preferate sunt româna, desenul, biologia și geografia. După cum ar zice mama, nu prea o am cu matematica... de fapt, nici nu-mi prea place (asta rămâne între noi), dar am nevoie de ea ca să devin ce mi-am propus când voi mai crește...

M-am născut în capitală, dar curând ne-am mutat în Pipera și apoi în Sibiu.

În clasele primare am învățat la școala numărul 1, iar acum, după cum vedeți, sunt la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” și chiar îmi place aici...☺

Pe corabia imaginației

Pălăria vrăjitorului

A fost odată ca niciodată un Vrăjitor. Iar acel Vrăjitor avea o pălărie magică.

După moartea acestuia, pălăria n-a mai fost de găsit. Dar iată că, într-o zi, Nipsu, Muumin și tatăl acestuia se plimbau în zona fostei case a Vrăjitorului. Ei au văzut pălăria acestuia, au ridicat-o și au dus-o acasă.

„Ia uite, Tutun-Sforăilă! O pălărie!” zise Muumin.

„Dar ce-o să facem cu ea? a întrebat Nipsu. O pălărie așa de frumoasă!...”

„S-o păstrăm pe post de coș de hârtii”, a zis tatăl lui Muumin.

Tutun-Sforăila mută pălăria pe podea, între bufet și ușa de la bucătărie.

„Dacă ați terminat cu masa de dimineață, haide să mergem să vedem ce mai face familia Miescu.” Dar înainte de a pleca, Muumin aruncase cojile de ouă în coșul de hârtii.

În colț se afla pălăria Văjitorului, iar pe fundul ei erau niște coji de ouă. Iar acum se întâmpla cu adevărat un lucru ciudat. Cojile de ouă începură să se prefacă în altceva...

Minunea se întâmpla, vezi bine, atunci când un obiect stătea un timp în pălăria Văjitorului, luând cu totul altă formă, fără să se știe niciodată în ce se preface.

După un timp, Muumin, Nipsu și Tutun-Sforăilă apărură în cadrul ușii. Cu ei veneau încă patru persoane. Prima era o femeie în toată firea, cu păr șaten și ochii verzi, pătrunzător; înaintea ei venea a doua persoană: un bărbat înalt, lat în umeri, cu o barbă crețată, bălaie. Șirul se termina cu a treia și a patra persoană: o adolescentă frumoasă, înaltă ca tatăl ei, cu părul bălai și

ochii de culoarea zambilei și o față de vreo unsprezece ani, cu părul negru-albăstrui și ochii de culoarea safirului. Aceasta era familia Miescu: Maya, Hugo, Floare-de-Nea și Ochi-Dulci.

„Vai! Muumin, dragule, ce e aia? Arată groaznic!”

„Ce? Pălăria?” făcu, nedumerit, Muumin.

„Nu, nu, ci ce se află în ea... Spune, e vreun nou aranjament?”

Însă răspunsul nu veni, toți fiind înmărmuriți de ceea ce se desfășura în fața ochilor lor. Căci pălăria se cutremura și din ea apărură niște ființe foarte ciudate. Aveau cioc, cap și picioare de vultur, corp și coadă de cal, erau acoperite cu pene și aveau câte o aripă pe părțile laterale ale acestora.

Maya era pe punctul de a leșina, Hugo rămăsese fără cuvinte, iar piticii priveau și nu le venea să creadă. Numai cele două fete se încumetară și atinseră animalele. Ele se întoarseră și începură să se gudure pe lângă acestea. Făcându-și curaj, fetele și ceilalți prezenți se urcară pe ele. Atunci, ființele își luară avânt și se lansară direct prin acoperișul casei. La început, tuturor le-au sărit inimile din loc, dar apoi și-au dat seama că zburau deasupra ȚĂRII MUUMINILOR. Au zburat încă un pic și-au ajuns la marginea unei păduri.

„Eh, cam asta a fost”, zise Hugo. „Hai să ne găsim un adăpost pentru la noapte, ce spuneți?”

Găsiră unul cam la treisprezece picioare de acolo. Se ghemuiră unii-ntr-alții și adormiră de-ndată. A doua zi se treziră devreme, se urcară din nou pe animale și la drum! Ajunseră la destinație pe la ora prânzului.

De atunci datează superbul hipogrif, un animal care are puterea a șase mustangi, cu aripi lungi de aproape doi metri și un cioc impresionant...

Olivia Voicu, clasa a V-a A

Prietenia distrusă

În adâncul nostru
 Simțim o întristare:
 O mare prietenie
 Dispare de sub soare.

Eu cum aș putea
 Să fiu la fel
 Cu altcineva?
 Doar noi suntem mereu
 La fel.

Iar acum simt că voi pierde
 O prietenie dragă,
 Un chip de care-mi va fi dor,
 Un chip adevărat.

Nu mai știu cum să fiu prietena ta
 Fără să te rănesc.
 Confuzia ne va îndepărta.

O prietenă necunoscută

Nu cunosc ființa care să dăruiască, bună,
 Care să trezească umbra cutezătoare.
 Ea e necunoscută
 Și nu o pot vedea.
 Îmi lipsește.
 Mi-e dor de ea.
 Și-oricât de secretă, de tainică ar fi,
 Eu simt că e aproape,
 O prietenă reală.
 Dar de unde o cunosc,
 Dacă nu o văd?
 Inima mea ce dor îi va purta?
 Eu nu vreau s-o cred,
 Dar prietenia ei
 Sigur nu minte.

Căprioara

În amurg,
 Prin păduri ascunse,
 Doar cucul se aude,
 Iar soarele apune.
 Căprița nevinovată
 Cu ochi ca de mărgean
 Stă printre copacii deși
 Cu puiul fermecat.
 Din lacrimi s-a născut,
 Din lacrimi se va stinge.
 Iar roua sclipitoare
 Îi pregătește somnul.
 Lupul cu ochi flămânzi
 Doar pe el îl visează,
 Ca pradă bună, de-acum.
 Vrea să-l despartă
 De mămica lui cea dragă.

O despărțire

Prin suflet străbat îngrijorări
 Ca norii negri, plini de geruri –
 Și tot ce-a fost acum nu e.
 Totul s-a cutremurat,
 Sufletul s-a așezat sub perdeaua
 întristării.
 Acum, în sufletul de aur,
 Durerea e adâncă și plângem
 Cu lungi șiroaie
 Cristaline.

Pagină realizată de:

Text – *Daniela Greavu*, clasa a V-a A
 Imagine – *Adriana Cucu*, clasa a VIII-a A

Noaptea Nașterii

În adâncul nopții, se simte o
înfiorare.
Buciumul larg sună, chemând
somnul,
Iar prin stele aurii și argintii,
Se pierde-n zare luna
Și caută pe cerul
Înstelat, strălucitor
Luceafărul cel magic
Ce vrăjește pruncii.
Ca prin farmec, ca prin vis,
Adoarme puiul în sălaș
Și somnul îi este vegheat.

Omenirea

Este de neînțeleș cum de
Oamenii-s buni sau răi,
Dar mereu ei sunt la fel
Când vine vorba despre lăcomie –
Și ei știu, și eu știu bine
Că greșim prin lăcomie,
Dar, ca toți să fim mai buni,
Ajutorul va sosi:
Să fim blânzi c-un copilăș
Trist sau abătut,
S-ajutăm un prunc sărac,
Fără mămică, fără culcuș...
Dar noi ne-mpotrivim,
Vrem doar bogăție, doar avuție,
Doar ce nu-i important.
Sufletul s-a stricat.

Maica tuturor maicilor

Înconjurat de iubire,
Muguri de lumină,
Fericire, strălucire,
Se naște un prunc.

Drumul spre mine înșămi

Eu nu mă cunosc,
Vreau să știu cine sunt.
Tot eu stau în calea mea.
Vreau să călătoresc,
Să explorez,
Să mă cunosc pe mine înșămi
Înainte să o facă altcineva.
M-aș schimba
Dac-aș ști
Cum s-o fac,
Cum să fiu
Diferită de alții,
Dar la fel ca mine,
Cum m-am visat în toate nopțile,
În apusuri, în dimineți.
Când este greu,
Eu încerc să trec,
Iar acum, când am isprăvit,
Am să cresc.

Iarna

Lumina dispăre,
Soarele apune,
Iar albul clădește împărăție.
Zâna Gheții iese din zăpadă,
iar gheața o împrăștie peste tot.
La geam apar florile de cristale
și mânuțele de gheață lângă zăpadă stau.
Fulgii se joacă în văzduhul scânteietor,
Picură cu lacrimi înghețate,
Iar fluturii albi prin nea se joacă –
uite acolo, pruncii mici ca niște flori.
Astfel, iarna cu promoroacă a pus stăpânire
Peste pământ
Și cerne fulgii mari precum făina prin ceața deasă.

Pagină realizată de:

Text – **Daniela Greavu**, clasa a V-a A
Imagine – **Adriana Cucu**, clasa a VIII-a A

Cerul noptatic

Stelele se joacă,
 Se rotesc în zbor
 Și salută luna,
 Sunt ca niște copii
 Nevinovați și buni.
 La fereastra mea,
 Se scurg picături de ploaie,
 Ca lacrimi înghețate, triste și
 nevinovate,
 Iar în adâncul nopții
 Licărește o stea,
 Razele-i luminoase –
 Cerul, în beznă,
 Îl va însenina.

Daniela Greavu,
 clasa a V-a A

Vine Floarea, pleacă Zăpada!

Gheața și-a croit o pânză
 La fereastra de cristale
 Și florile de cristale
 Se aștern pe geamul rece.
 Lângă lac vine o zână,
 E albă și strălucește,
 E Zăpada.
 E umbrită de un soare,
 Parcă ușor se topește,
 Plânge cu lacrimi înghețate
 De sosirea primăverii.
 N-ar pleca, dar știe bine
 Că surata ei din nori
 Vine cu alai de flori
 Și cu fluturi și culori.

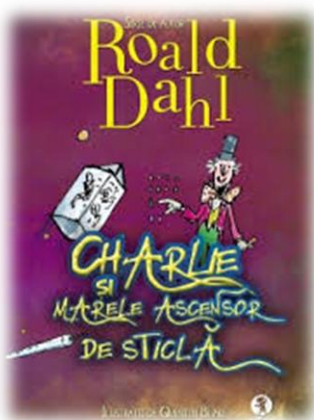
Daniela Greavu,
 clasa a V-a A

Teodora Trif,
 clasa a V-a A

RECENZII. FAN-FICTION***Charlie și marele ascensor din sticlă***

de Roald Dahl

Aceasta este o carte care mi-a plăcut, cu aventuri frumoase, plapitante. Mi-au mai plăcut originalitatea, modul în care sunt prezentate personajele, povestea explicită, aventurile detaliate și modul în care seamănă nespuse de mult cu viața reală. Vă puteți regăsi în această poveste extrem de ușor. Fabrica de ciocolată a fost primul episod, în care a început totul.

Vă recomand această carte deoarece e una amuzantă și prezintă aventura lui Charlie, într-un lift uriaș din sticlă care merge până în spațiu, dar nu o să vă spun mai mult deoarece ar fi bine să citiți și voi cartea.

Paul Nate – clasa a VII-a B

Au trecut ani de când încerc să găsesc ceva care să se asemene cu „Matilda” sau „Vrăjitoarele” scrise bineînțeles de Roald Dahl. Recent, am descoperit cartea „Charlie și marele ascensor din sticlă”.

Cel mai mult m-a fascinat imaginația scriitorului în privința ascensorului zburător, dar nu în ultimul rând m-au fascinat și personajele care sunt minunate.

Cu siguranță, „Charlie și marele ascensor din sticlă” te va cuceri de la primele pagini, primele propoziții, primele cuvinte. Charlie este un băiețel care locuiește cu mama, tata și bunicii lui (care nu se dau niciodată jos din patul lor moale și pufos). Viața lui Charlie s-a schimbat radical atunci când a câștigat o fabrică de ciocolată.

Imaginația scriitorului este atât de fascinantă, încât am ajuns să visez, în timpul somnului de amiază, că sunt Charlie. Cu fiecare pagină parcursă se crea și un vis în capul meu și m-a ajutat foarte mult acest lucru pentru că am înțeles mai bine cartea intrând în pielea personajului.

Despre personaje nu vă pot spune prea multe fiindcă vreau ca și voi să fiți surprinși de fiecare amănunt aflat despre ele (sunt uimitoare!) și sunt multe surprize la care nu v-ați fi gândit nici măcar o clipă.

Și cam asta a fost tot. Citiți cartea! E minunată, e ușoară și are puțin din gustul fiecăruia. E o carte potrivită pentru voi și cred că o să vă placă mult. Și un sfat: intrați în pielea personajului cât puteți voi de mult. O să fiți uimiți!

Fan - fiction

Întoarcerea la fabrica de ciocolată

După ce au fost invitați la Casa Albă, Charlie, domnul Wonka și familia lui Charlie au plecat dis-de-dimineață spre fabrica de ciocolată, cu marele ascensor din sticlă. Charlie era atât de încântat că se întoarce în acel loc, încât nerăbdarea și bucuria se citeau pe chipul lui. Domnul Wonka conducea ascensorul cu atenție, dar în tot acest timp era atent și la bunicii lui Charlie care săreau prin ascensor ca mingile de fotbal umflate cu aer care stătea să dea pe dinafară. Bunicii băiatului erau foarte încântați că după atâția ani de stat în pat mai pot să umble, ba chiar să țopăie până la tavan și înapoi.

Andreea Vasii – clasa a VII-a B

Părinții lui Charlie erau la fel de încântați că, într-un final, cineva a putut să-i dea jos din pat pe bătrânei și că fiul lor este atât de încântat că își revede fabrica lui mult îndrăgită.

Odată ajunși la fabrică, băiatul fu primul care intră înăuntru și dădu drumul aparatelor de făcut bomboane, dar și celor de făcut ciocolată. Domnul Wonka, având gânduri mari cu această fabrică și dorind să facă din ea cea mai mare fabrică de ciocolată din lume, împărțea sarcini tuturor, spunându-le:

- Toată lumea, atenție la mine! Am gânduri serioase de viitor și voi avea nevoie de voi să facem din această fabrică cea mai mare și mai cunoscută fabrică de ciocolată din lume, așa că sarcinile vor fi împărțite și cei mai în vârstă dintre voi vor lucra mai mult sau mai puțin. Charlie, tu vei da drumul dozatorului de ciocolată și o vei pompa în forme. Tu, domnule Bucket, vei alimenta mașinile cu ciocolată împreună cu domnul Jon și domnul George. Doamna Bucket va ambala ciocolată, iar doamna Josephine va pune etichetele. A! Era să uit de doamna Georgina, tu o să faci combinațiile de arome respectând strict lista de combinații. Iar eu o să fac transporturile ciocolatelor în toată lumea cu ascensorul meu magic.

Nici nu trecură bine zece minute că fiecare își luase sarcina în serios, cu gândul la cuvintele domnului Wonka.

Deodată Charlie s-a dus la domnul Wonka și i-a spus:

- Domnule Wonka, credeam că eu sunt stăpânul acestei fabrici!

- Charlie, tu ești stăpânul acestei fabrici, dar nu ai vrea să lași pentru început munca în sarcina mea pentru a vedea cum se face treaba mai bine?

- Ba da, cred că ai dreptate răspuse Charlie!

Încet, încet fabrica era pusă din nou pe picioare și fiecare muncea cu atenție. S-a făcut noapte, dar ei încă mai aveau de lucru și erau extenuați, mai ales cei mai în vârstă.

Dintr-o dată, bunica Georgina, copleșită de oboseală, amestecă aromele între ele, dar mai adaugă înca una care nu a mai fost folosită niciodată în acea fabrică. Într-un final, la miezul nopții, merg toți acasă, liftul fiind plin de ciocolată cu „noua aromă” creată de bunicuța Georgina și trimisă în magazinele din toată lumea.

A doua zi dimineată, când pleacă din nou la fabrică, Comisia de la Institutul de Dulciuri îl așteapta pe proprietar în fața fabricii.

Aceștia, cu un ton aspru, întreabară:

- Care dintre voi este deținătorul acestei fabrici?

Charlie iese în față și cu un ton înfricoșat răspunde:

- Eu sunt, eu dețin această fabrică!

- Tu? Și comisia începu să râdă. Tu ești cel care a creat noua aromă?

Toți se uitară la Charlie cu o privire suspectă. Atunci, bunicuța Georgina spuse:

- Nu Charlie este de vină, eu sunt! Eu am făcut amestecul! Probabil că îmi era somn și am amestecat aromele! Eu sunt de vină, vă rog nu închideți fabrica!

- Să o închidem? Glumiți?! Noi am venit să promovăm această fabrică ca fiind cea mai mare fabrică din lume pentru că toată lumea de pe cele șapte continente mănâncă această ciocolată cu noua aromă și este cel mai bine vândută.

Când au auzit toate aceste cuvinte, Charlie și toată familia sa au sărit în sus de bucurie pentru că au reușit să îndeplinească visul domnului Wonka într-un timp așa de scurt. Până la urmă, și somnul are metodele lui. Charlie și familia sa și-au construit o casă nouă cu banii obținuți din vânzarea ciocolatei și au continuat să lucreze în acea fabrică. Dar nici domnul Wonka nu s-a lăsat mai prejos, a făcut câte o fabrică de ciocolată aproape în toate țările din lume.

Sper că v-a plăcut povestea mea. Și acum mă scuzați, dar de la atâta vorbă despre ciocolată mi s-a făcut poftă și merg să încerc și eu noua aromă a lui Charlie.

Andreea Vasii, clasa a VII-a B

Jurnal de impresii: *Hoțul fulgerului* – Rick Riordan

Au trecut ani de când încerc să găsesc ceva asemănător cu Harry Potter. Cred că Percy Jackson se apropie cel mai mult de adevăr. În primul rând, mă fascinează posibilitatea de existență a mitologiei grecești în zilele noastre.

Personajele sunt absolut incredibile. Annabeth îți dă impresia că este cea mai puternică adolescentă, dar și cea mai deșteaptă, aceasta fiind fiica Atenei.

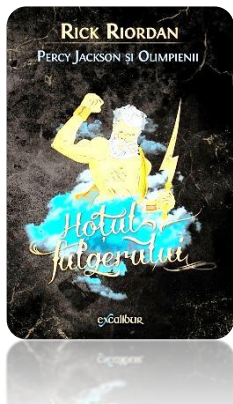
Grover este foarte drăguț și găsește mereu momente tensionate pentru a interveni cu părerea lui.

Percy este eroul acestei cărți minunate. Este destul să spui că cineva este eroul tău în adevăratul sens al cuvântului, așadar nu trebuie să spui multe despre el.

Așadar, Percy este eroul, Grover este prietenul adevărat, iar Annabeth este fata îndrăgostită de eroul nostru.

Și gata cu scrisul, fiindcă deja vă spun povestea. Mai bine o citiți. Este minunată și merită fiecare pagină.

Andreea Vasii – clasa a VII-a B

În această carte este vorba despre un băiat, care este fiul lui Poseidon. Poseidon este acuzat că a furat fulgerul fratelui tatălui său. Împreună cu prietenul său cel mai bun și fiica Afroditei pe care a întâlnit-o la școala de semizei pleacă în căutarea hoțului.

Ei au descoperit că hoțul fulgerului este fiul lui Hades.

Mie cel mai mult mi-a plăcut că au fost ca o ochipă și l-au ajutat pe fiul lui Poseidon să își arate nevinovăția.

Andreea Teodorescu – clasa a VII-a B

Cartea aș recomanda-o și altora pentru că este o carte foarte frumoasă și foarte interesantă.

La început, trebuie să recunosc că m-a plictisit, dar când a început acțiunea mi-a plăcut din ce în ce mai mult. Mă ținea cu sufletul la gură. Când mă culcam seara îmi imaginam eu ce o să se întâmple. Când vorbea mama cu mine trebuia să repete de câteva ori ca să aud. Eram cuprinsă în lectură. Pot spune că această carte m-a făcut să îmi placă să lecturez.

	F	U	R	I	I	L	E					
C	U	R	A	J								
	L	O	I	A	L	I	T	A	T	E		
	G	E	N	E	R	O	Z	I	T	A	T	E
S	U	P	U	N	E	R	E					
	P	R	I	E	T	E	N	I	E			

Denisa Faraon, clasa a VII-a B

Dragă Rick Riordan,

Aș vrea să îți zic că sunt un fan înfocat al cărții tale. Este pur și simplu irezistibilă. Efectiv nu am mai putut să o las din mână. Părinților le-a plăcut ideea de a învăța în timp ce citești povești. Pot să zic că reții mult mai bine conținutul într-o carte de povești, decât cea de istorie.

Prietenii mei s-au îndrăgostit și ei de această carte. Le-am spus că este un roman foarte special, deoarece are personaje mitologice în secvențe neînchipuite. Aș vrea să îți doresc spor la următoarele opere literare și niciodată să nu te lași de scris.

Cu stimă,

Andrada Ion, clasa a VII-a B

„Căprioara din vis” – Vasile Voiculescu

Fan - fiction – Căprioara din vis

Într-o zi, în timp ce încerca să-și amintească cât mai bine chipul domniței Irina, a văzut prin geamul deschis o umbră care se strecura prin grădină. Gândindu-se că poate era un animal, nu a băgat-o în seamă până în momentul în care a auzit un cântec suav. Glasul părea dumnezeiesc, ca și cum un înger coborâse din înaltul cerului pentru a-i încânta auzul cu acel sunet divin.

Mânat de curiozitate, și-a strigat dulăii și au mers împreună în grădină pentru a dezlega misterul.

- De ce latră, Rex? Ai luat urma unui animal?
- Hau, hau! i-a răspuns Rex răgușit, dând din ciotul de coadă.
- Stai că vin să văd ce este, spuse bătrânul sculptor.

În momentul în care s-a apropiat, o lumină orbitoare și o căldură blândă învăluiau un chip diafan. Deși nu mai văzuse niciodată în viața lui aceste trăsături, bătrânul sculptor știa, în adâncul sufletului său, că acel chip era cel al căprioarei din vis. S-a apropiat temător și a întrebat cu glas pierit:

- Cine ești?
- Sunt visul tău, cea mai tainică dorință a ta, sunt idealul pe care l-ai căutat mereu.
- De unde vii?
- Din imaginația ta, sunt creația ta! Vin din locul în care totul este fantastic, unde orice lucru se poate înfăptui, unde stelele sunt lumânări aprinse care ne luminează drumul pentru a nu ne rătăci prin univers...

- Înseamnă că nu ești adevărată, înseamnă că nu ești decât o iluzie care va dispărea în momentul în care îmi întorc privirea.

- Nu gândi așa! Eu sunt și am fost mereu cu tine. Sunt muza ta creatoare.

- Hau, hau! a lătrat Rex vesel, venind cu o crenguță între dinți.

- Nu acum Rex, nu avem timp de joacă, vorbesc cu muza mea creatoare.

Însă în momentul în care și-a ridicat privirea, totul dispăruse ca prin farmec.

S-a întors apoi în atelier și, plin de inspirație și avânt, a sculptat cel mai frumos chip.

Fiecare poveste mă fascinează prin modul ei de a fi. Această poveste m-a făcut să înțeleg mai bine rolul viselor și că fiecare vis poate deveni realitate. Poți să înveți ceva din el sau chiar să te ajute să rezolvi unele probleme.

„Căprioara din vis” este o poveste mai neobișnuită și pe noi asta ne interesează. Ceva mai neobișnuit. Cel mai mult mi-a plăcut faptul că bătrânul a încercat să sculpeze căprioara, dar și cum și-a imaginat-o el pe Irina.

Mă întreb, oare a reușit să își ducă la bun sfârșit visul de a sculpta căprioara? Probabil că da. Nu sunt sigură, dar chiar ar trebui să fie și o continuare a acestei povești. Poate mă voi gândi să scriu chiar eu această continuare. Cine știe?!

L	E	C	T	U	R	A			
		A	R	T	A				
		P	U	T	E	R	E		
F	E	R	I	C	I	R	E		
		I	U	B	I	R	E		
P	R	O	F	U	N	D			
		A	L	E	G	E	R	E	
		F	R	U	M	U	S	E	T
J	E	R	T	F	A				

Andreea Vasii – clasa a VII-a B

Andreea Teodorescu – clasa a VII-a B

Cărăbușul de aur și alte povestiri

De E.A. POE

Impresii

Această poveste mi s-a părut captivantă. Ea este asemenea unor desene sau filme despre căutarea „comorii piraților”. A fost frumos gândită povestea. Dar, ca să fiu sinceră, nu am prea înțeles de ce a legat cărăbușul cu o sfoară și de ce s-a urcat cu el în copac. Aceasta parte mi s-a părut mai ciudată, în rest povestea mi-a plăcut.

Denisa Faraon – clasa a VII-a B**Fan - fiction – Cărăbușul de aur**

- Dar... acum ce facem cu aceste podoabe?

- Mass Will, eu spui să păstrăm averea, zise Jupiter cu ochii țintă la podoabele aurite ce stăteau pe podeaua din lemn.

O liniște deplină puse stăpânire pe noi. Aveam două variante: ori să păstrăm comoara pentru noi, fără ca altcineva să știe despre existența sa, ori să anunțăm poliția și medicii legiști despre ce găsisem.

Deodată, nemaiputând ține piept acestei partide de tăcere, am zis:

- Nu știu ce faceți voi, domnilor, însă eu voi duce partea mea la muzeu.

- Ești nebun?! strigă Will, prinzându-mă de mâneca de la cămașă cât putu de tare. Dacă vei duce partea ta și noi nu, cei din poliție o să își pună câteva semne de întrebare... Un adevărat pirat precum Kidd nu ar ascunde doar o parte așa mică din comoară, ci comoara întregă. Ne-ai putea pune în dificultate.

Avea dreptate. Dacă mă gândeam mai bine, fără nebunia lui Will nu găseam această comoară.

- Atunci ce vom face? am spus un pic rușinat.

- Massa Will, massa, de ce nu ducem doar acele schelete? Poate că erau niște inși importanți, zise Jupiter.

- Bine! spuse Will într-un târziu. Dar numai scheletele și atât!

Zis și făcut. Am sunat poliția și numaidecât am ascuns comoara în cel mai inaccesibil loc. Când a venit poliția, le-am explicat cum cutreieram noi prin pădure și deodată câinele nostru a fugit înnebunit spre un copac unde a început să scormonească pământul. Apoi, cum am dat peste acele schelete și speriați, am sunat la poliție și le-am dus acasă.

După ceva timp în care medicii legiști au studiat cele două schelete, au dat un verdict.

- Se pare că unul dintre cele două schelete este un văr de-al lui Kidd - spuse unul dintre medici.

- Dar cum să-și omoare propriul său văr?! am protestat eu.

- Ei bine, se pare că cei doi s-au certat din cauza unei femei. Așa de tare o iubeau și atât de mare a crescut rivalitatea dintre cei doi, încât au început să se lupte pe viață și pe moarte. Din câte puteți observa, Kidd a fost cel ce a câștigat, spuse un polițist.

- Dar de ce să îl îngroape acolo? întrebă Will.

- Păi se spune că îl îngropase cu o coroană foarte de preț. Nu cumva ați găsit-o? întrebă un altul.

În acel moment, creierul îmi porunca să zic adevărul, însă ochii lui Will mă străpunseră. Am reușit să zic un „Nu” timid. Scheletul cu un „x” pe el (vărul lui Kidd) fu pus în muzeu unde a rămas pentru totdeauna. În ceea ce privește comoara..., încă se află la noi, neștiută de ochii lumii.

Andrada Ion – clasa a VII-a B

Recenzie: „Toporișca”

de GARY PAULSEN

V-ați putut imagina cum ar fi să supraviețuiți în natură vreodată? Cât de greu este să știi că vei rămâne acolo, poate, toată viața? Ei bine, eu, da. Însă nu am fost singura cu o imaginație jucăușă, ci și scriitorul Gary Paulsen. El a scris minunata carte intitulată „Toporișca”.

Totul începe când Brian Roberson trebuie să mergă la tatăl său în sălbăticia Nordului. Părinții săi divorțaseră de curând, așa că el stătea cu mama lui, iar în vacanță mergea la tatăl său.

Într-o dimineață, mama lui îl duce în aeroport pentru a merge la tatăl său. Pe drum spre micul aeroport din Hampton, New York, mama sa îi dăruiește o toporișcă. Ajunși în aeroport, Brian se urcă într-un avion mic, Cessna 408, pe locul copilotului. Pe drum nu scoate nicio vorbă până când pilotul îl învață să piloteze avionul. Brian îi mulțumește zâmbind, însă, în scurt timp, pilotului i se face rău și face un atac de cord.

În acel moment, Brian încremenește de frică. După ce își revine din șoc începe să cârmuiască avionul. Apoi, din câte își amintește, folosește transmiiătorul, însă nu îi este de mare ajutor. Nu știe unde merge și nici numărul zborului așa că își spune datele personale, iar apoi pierde semnalul. Este nevoit să facă o aterizare forțată, din lipsa combustibilului, lângă un lac în formă de „L”. Avionul se scufundă în apă. Brian iese cu greu din avion. Se așază la marginea lacului cu hainele zdrențuite și, sleit de puteri, zărește o tufă. Se așază sub ea și adoarme.

Dimineața este atacat de milioane de țânțari și musculițe ce îl ciupesc din toate părțile. În scurt timp, insectele dispar însă el rămâne jos, înțepat și încă sleit de puteri. Adoarme din nou lângă un trunchi de copac, iar atunci când se trezește îi este foarte sete. Ia câteva guri din lac, însă le vomită imediat.

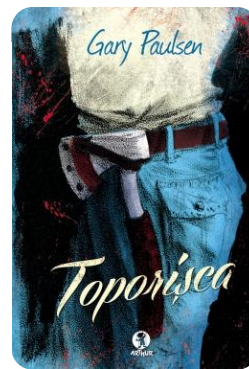
Mai apoi își caută un adăpost unde să stea. Își găsește unul într-o stâncă din apropiere. Apoi caută fructe pe care le poate mânca. Găsește niște „cireșe de malț” (cum le poreclise el) pe care le mănâncă în fugă. Mai apoi, când se întoarce la șopronul său, îl apucă o durere de burtă îngrozitoare.

A doua zi se hotărăște să caute mâncare altundeva.

În apropiere de lac găsește niște tufe de mure.

Mănâncă câțiva pumni de mure, iar apoi strânge cam 2kg în sacoșa sa improvizată dintr-o cămașă. Acolo se întâlnește cu un urs care, totuși, nu îi face nimic.

Seara este atacat de un porc spinos ce îi rănește grav piciorul drept. Acest lucru îl determină să învețe să facă foc.

Totul este bine până într-o zi când, plecat pentru lemne de foc, nu își dădu seama că aude un avion. În cele din urmă, realizează ce înseamnă acel zgomot, fuge până la adăpostul său și aprinde un foc mare pe stâncă. Fumul se ridică în sus însă prea târziu, avionul plecase, iar ultima speranță a băiatului dispare și ea.

După mai multe zile își revine, și după ce încearcă să se sinucidă, trece la veche lui țintă, supraviețuirea. Iar face focul, începe să-și renoveze locuința, construiește o sulită și un arc cu o tolbă de săgeți.

Nu după mult timp începe să mănânce carne de pește. Secretul era să lovești spre coada peștelui datorită refracției luminii. În altă zi face și un iaz de unde poate lua pești. Cu timpul mănâncă și carne de păsări și iepuri. Mai trece și prin momente rele cum ar fi scena în care un sconcs i-a mâncat ouăle de broască țestoasă iar apoi l-a atacat, o luptă cu un elan turbat și, cel mai greu, lupta cu o tornadă.

Într-una din zile, el zărește coada avionului scoasă afară din lac. Își construiește o plută și înoată până la avion. Acolo, cu ajutorul toporiștei își face o intrare. În cele din urmă se strecoară în avion și cu greu, scoate geanta cu echipamentul de supraviețuire.

Dimineața următoare găsește un transmiiător pe care, fără să știe, îl deschide. În scurt timp vine un avion și îl salvează.

Băiatul ajuns acasă nu spune secretul despre mama sa tatălui, însă se bucură de o săptămână cu ambii părinți. Câteva zile apare în ziare și la T.V. însă totul revine repede la normal.

Acum vă dau ștafeta la citit. Sper să vă placă călătoria aceasta cu avionul și nu uitați: supraviețuirea este un cuvânt sfânt în aventura în care mergeți acum.

Andrada Ion – clasa a VII-a B

Recenzie: „Deodată în adâncul pădurii”

de AMOS OZ

Tot acolo mai locuiau și Maya și Matti, doi prieteni ce împărțeau un mare secret. Aceștia doreau să meargă cu nerăbdare în pădure. Secretul lor era că într-o zi, au zărit în râu un pește, pentru prima oară în viața lor. De atunci tot șușoteau împreună, iar tot satul a crezut că sunt o pereche. Ar fi vrut să fugă în pădure însă, dacă se întâlneau cu Nehi Duhul Muntelui?

Acest duh bântuia satul, noaptea. De când se lăsa seara, oamenii intrau în case și le zăvorau. La prima rază de soare ce apărea, Nehi dispărea. Se spunea că el a luat toate animalele pe care le-a dus în pădure.

Însă, într-o zi, își luară inima în dinți și plecară în pădure. Au rătăcit ceva vreme prin acea parte de verdeață până când au dat de niște grote. Maya s-a dus să investigheze grotă ce mirosea a mâncare. Matti a așteptat puțin, apoi s-a dus după ea. În grotă era nimeni altul decât Nimi. Acesta i-a servit cu mâncare și le-a dezvăluit că se prefăcuse că are huhurită pentru a trăi singur.

După ce au mâncat, Maya și Matti au plecat mai departe. În timp ce urcau, drumul devenea din ce în ce mai abrupt. Până la urmă ei s-au rătăcit și au făcut un popas lângă o stâncă. De acolo, satul nu se mai zărea, iar Matti începu să-și imagineze ce se întâmpla pe acolo. Între timp, Maya s-a urcat pe stâncă și nu s-a mai întors. Matti a așteptat-o ceva timp, iar apoi a urcat după ea.

Deodată, s-a trezit în fața unei uși imense crăpate. De acolo a ieșit Maya cu un ghemotoc mic de blană în mână. Prima oară, Matti a ezitat să pună mâna pe pisică, însă, împins de Maya, acesta a început să mângâie animaluțul. Când a ajuns în dreptul ușii, a încremenit. Erau animale de tot soiul. Acolo se întâlnește cu Nehi Duhul Muntelui. Acesta îi întâmpină cum se cuvine și le povestește despre trecutul său. Copiii îi spun că, de când luase animalele din sat, mulți oameni erau supărați. Emanuelei îi lipseau pisicuțele, iar lui Almon câinele. Maya îl muștră pe Nehi pentru că bântuie satul.

Ei, de aici trebuie ca voi să citiți în continuare. Ziua e pe sfârșite și... Oare animalele vor fi înapoiate? Ce l-a determinat pe Nehi să ia animalele? Oare Maya și Matti se vor mai întoarce în sat?

Vă invit să pătrundeți în acea pădure misterioasă și să aflați răspunsurile la întrebările mele. Lectură plăcută și nu uitați, pădurea e mai mult decât un loc cu numeroși copaci, e chiar e un loc magic!

Andrada Ion – clasa a VII-a B

Pădure... Un cuvânt ce poate transmite un milion de sentimente! Te poți gândi la un loc frumos și liniștit sau la un loc bun pentru „ascunseala”..., însă mie îmi transmite altceva. Eu simt o nuanță de mister ce îmbinată cu acele cărări lăturalnice îmi provoacă fiori reci. Pulsul îmi crește, iar ghiara spaimei îmi străpunge sufletul. În tot acest timp în care vă dezvălui sentimentele mele, un titlu îmi apare în minte: „Deodată în adâncul pădurii” a israelianului Amos Oz. Totul se petrece într-un sat înconjurat de munți la capătul lumii.

V-am stârnit apetitul? Atunci voi continua.

Acel sat era mic și nu prea venea multă lume acolo. Însă era ceva ciudat în legătură cu acel loc, nu existau animale. Se spunea că acel sat era blestemat, iar într-o seară toate jivinele au dispărut în pădure. De atunci, sătenii nu s-au mai aventurat prin pădure. Copiii de acolo aflau despre animale la școală, chiar dacă mulți nu credeau că există asemenea făpturi. Învățătoarea Emanuela le arăta elevilor cum făceau animalele respective și îi învăța cum să le deseneze. Nimi, unul dintre copii, începuse să viseze animale, iar în fiecare dimineață le povestea colegilor lui despre acele vise. Aceștia începeau să râdă de el, luându-l peste picior.

Într-una din zile, Nimi fugi în pădure. Tot satul îl căută, însă nu îl găsi. Peste trei săptămâni băiatul se întoarse bolnav de huhurită. Din acea zi, tot satul îl ocolea.

Recenzie:
Oscar și Tanti Roz
de Emanuel Schmitt

„Oscar și Tanti Roz” este o carte cu un subiect trist și foarte emoționant. Mi-a plăcut foarte mult cum a încercat să-și transforme zilele în ani. Spitalul este casa și locul de joacă al lui Oscar. Știe că e bolnav de cancer și că, probabil, va muri.

De la o vârstă destul de fragedă, observă condiția omului, prin faptul că la el nu a funcționat tratamentul, dar la prietenii săi, da. Mințit de părinți și de doctori, singura care îi este de cele mai multe ori alături este Tanti Roz, o femeie îmbrăcată în haine de asistentă. Aceasta îl sfătuiește să îi scrie lui Dumnezeu. Copilul începe să scrie, fiecare scrisoare devenind tot mai emoționantă. Tot femeia îi spune că legenda spune că „în ultimele douăsprezece zile ale anului poți ghici ce timp va fi în cele douăsprezece luni ale anului ce vine.” În acest fel băiatul începe să trăiască aceste douăsprezece zile ca și cum ar crește din ce în ce mai mare.

Ajunge să creadă că el este iubitul lui Peggy Albastrea, crede că s-a căsătorit cu ea, trece prin experiențe imaginate de el, specifice adolescenților, sperând ca într-o bună zi o să ajungă și el să fie adolescent să formeze un cuplu și să îmbătrânească, lângă persoana iubită. Acesta speră la ziua de mâine și la dorințele pe care numai Dumnezeu le poate împlini.

Andreea Topîrcean – clasa a VII-a B

Fan – fiction: Invenția salvatoare

(adaptare după cartea „Băiatul miliardar”
de David Walliams)

După căsătoria cu domnul Bostan, mama lui Bob se gândea din ce în ce mai mult că trebuie să găsească o soluție pentru a avea din nou banii necesari pentru creșterea copiilor. Toți membrii familiei veneau cu anumite idei, dar totul era în zadar.

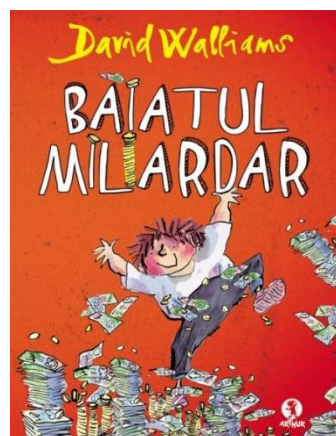
Într-o zi, domnul Bostan s-a hotărât să plece într-un loc liniștit, crezând că astfel va găsi ideea salvatoare. El s-a gândit la un carusel, la un delfinariu, la un parc de distracții, dar toate au fost în zadar.

Doamna Bostan, rămasă singură se străduia să-și crească copiii, muncind foarte mult. La sfârșitul unei zile obositoare, ea nu uită totuși să facă delicioasa sa plăcintă ciobănească.

Deși foarte săraci, doamna Bostan nu se supără atunci când Joe și Bob își invita câte un prieten să mănânce din delicioasa plăcintă. Cu timpul, a observat că veneau tot mai mulți copii, dornici să guste din această plăcintă. Atunci i-a venit ideea de a deschide o cofetărie, pentru a mai strânge niște bani.

Plăcinta ciobănească a doamnei Bostan a devenit faimoasă în toată regiunea, într-un timp foarte scurt, ei devenind din ce în ce mai bogați.

Bogdan Victor – Clasa a VII-a B

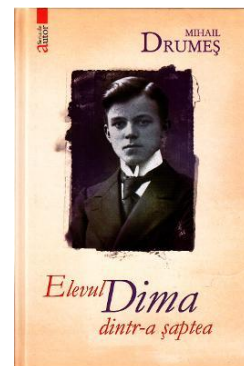

Recenzie: „Elevul Dima dintr-a șaptea”
de Mihail

”*Elevul Dima dintr-a șaptea*” de Mihail Drumeș este o carte captivantă despre cele mai valoroase lucruri în viață: prietenia adevărată, familia, iubirea și dreptatea. Personajul principal al cărții este Grigore Dima, elev în clasa a VII-a, la Liceul ”Mihai Bravu” din Craiova. El stă în gazdă la Dona Bianca, unde cunoaște alți tineri de vârsta lui, cu care se împrietenește, dar o cunoaște și pe fiica gazdei, pe Lotte, de care se îndrăgostește. Mare amator de călătorii, Grig organizează o excursie în delta Dunării, unde dorește să meargă împreună cu prietenii lui. Dar, înainte de aceasta, are loc un mic incident care îi schimbă planurile. Datorită unei încăierări cu Lotte, eroul găsește în spatele unui tablou o scrisoare adresată soțului Donei Bianca, în care sunt precizate date despre o insulă unde se spune că se află o comoară.

Ceea ce m-a impresionat foarte mult a fost spiritul de inițiativă, inteligența și curajul eroului de a organiza o expediție transoceanică cu numele A.R.P.E.T., iar insula va fi numită ”Grigorida”. Dima îi propune lui Lotte să se căsătorească cu el, să renunțe la școală și să plece în căutarea tezaurului. Între timp, un prieten bun al eroului, pe nume Șoimaru, se sinucide din dragoste, lucru care m-a uimit și pe care îl dezaprob, deoarece în viață problemele nu se rezolvă recurgând la acest gest extrem, neacceptat nici de biserică.

Am admirat mult îndrăzneala eroului de a se opune comportamentului abuziv al profesorului de istorie, Niculescu (poreclit Attila). Cu această ocazie, în sala de clasă, se creează o mică revoltă care va avea drept urmări exmatricularea lui. De asemenea, el nu mai are dreptul să se înscrie la nicio altă școală din țară, iar în urma grevei pe care o organizează, el este arestat. Reușind să scape, Grig pleacă în București la Ministerul Educației, pentru a i se face dreptate, amenințând că, în caz contrar, se sinucide. Se întâlnește cu Lotte în capitală, cu care, mai târziu, se logodește. Încearcă să se sinucidă, împreună cu iubita lui dar sunt salvați de tatăl acestuia. Nu am apreciat minciuna domnului Dima, care îl face să creadă ne fiul său că Lotte si-a pierdut viața în urma gestului lor necugetat.

După cincisprezece ani, cei doi îndrăgostiți se întâlnesc și își dau seama că ei nu vor mai putea retrăi niciodată dragostea din trecut, deoarece Lotte era căsătorită, iar fericirea nu se poate clădi pe tristețea altora.

Mi-a plăcut acest roman foarte mult, fiindcă prezintă o surprinzătoare poveste de dragoste cu peripeții, dintre doi adolescenți. Pe tot parcursul lecturii am avut impresia că iubirea dintre cei doi va dăinui toată viața, dar finalul cărții a fost unul trist și emoționant, lăsându-mă cu lacrimi în ochi.

Andreea Paștiu, clasa a VII-a B

Vis...

Draga mea prietenă, aș vrea să îți povestesc ceva foarte ciudat ce am visat azi-noapte.

În visul meu tu reprezentai cel mai bun lucru care li s-a întâmplat copiilor din lumea întreagă. În vis tu erai mare, imensă, în tine se aflau sufletele fiecărui scriitor și puțin din viața lor, unele dintre cele mai frumoase opere și poezii.

Dar, ca în orice basm, există și o ființă malefică care încearcă să îți facă rău, să te distrugă cu fiecare gadget inventat în fiecare an.

Cu toate acestea, cititorii tăi adevărați încearcă să îmbunătățească lucrurile. Sper ca și voi să faceți parte din acest grup al cititorilor pasionați.

Acesta a fost visul meu cu bune și rele. Pe data viitoare draga mea bibliotecă...

Andreea Vasii,

clasa a VII-a B

Masca venețiană

Măștile venețiene sunt cunoscute în toată lumea, dar nu toți cunosc istoria ce se ascunde în spatele lor. Fiind realizate cu multă îndemânare și pricepere, ele ascundeau diferențele sociale dintre oameni, făcând ca până și cel mai umil cetățean să fie elegant și rafinat pentru o singură zi. Carnavalul venețian făcea trecerea de la iarnă la primăvară. În timpul acestuia, erau purtate cinci tipuri diferite de măști:

Masca Bauta, cea care de obicei acoperea toată fața deși există și unele ce acoperă doar jumătate de față, făcând mâncatul, băutul și vorbitul mai ușor pentru purtător.

Masca Bauta

Masca Moretta, servitoarea mută, era o mască mică, ce acoperea aproape toată fața. Avea atașat în dreptul gurii un buton, de care purtătoarea trebuia să muște pentru a putea păstra masca pe față. De altfel, de aici vine și muțenia personajului care trebuia să exprime totul prin gesturi și atitudine.

Masca
Moretta

Masca Medicul Ciumașilor, este a doua cea mai cunoscută mască după Bauta. Acoperea jumătate de față și avea la origini un rol practic. Înăuntru exista un filtru și un fel de suport unde erau puse diferite ierburi aromatice și dezinfectante. La început era purtată exclusiv în timpul epidemiilor de ciumă căci doctorul trebuia să se protejeze cumva de toate miasele dăunătoare. După ce a trecut epidemia de ciumă, masca a devenit parte a unui costum.

Masca Medicul
Ciumașilor

Masca Mută e tipul de mască care acoperă toată fața și în dreptul gurii nu are niciun orificiu. Nu e fixată cu buton, ca moretta și vocea persoanei era deformată. Acest tip de mască venea la pachet cu o pelerină cu glugă.

Masca Mută

Gnaga acoperea jumătate de față, avea trăsături ușor feline și purtătorul, pe lângă hainele femeiești de pe el, trebuia să aibă pe braț un coșuleț cu o pisicuță înăuntru.

Masca Gnaga

Măști realizate de elevii claselor a V-a A și a V-a B

Creații artistice

Cristina Văcărescu, clasa a VII-a A

Oana Gheorghică, clasa a VI-a A

Maria Târșia,
clasa a VII-a A

Maria Târșia, clasa a VII-a A

Miruna Dobrotă,
clasa a VI-a A

Karina Dragoe, clasa a VI-a A

Creații artistice, Mărțișoare

Cristina Văcărescu, clasa a VII-a A

Karina Dragoie, clasa a VI-a A

Maria Târșia, clasa a VII-a A

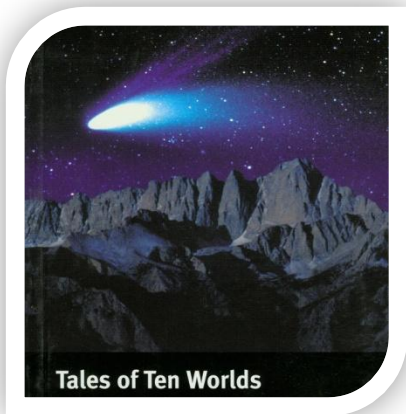

Cristina Văcărescu, clasa a VII-a A

Mărțișoare realizate de:
Teodora Bratu, clasa a V-a A
Maria Prodan, clasa a VII-a A

Concursul internațional de matematică aplicată „Math Experience”, inițiat și coordonat de colega Gabriela Lupu, profesor de matematică aplicată în tehnica de calcul la Clubul Copiilor și al Elevilor din Sectorul 5 București, a ajuns în 2013 la a IV-a ediție. Este un concurs inclus în Calendarul Activităților Educative Naționale 2013, care se desfășoară live, prin videoconferință.

Concursul este structurat pe cinci secțiuni:

- Secțiunea pentru clasele I-IV, intitulată „Matematică distractivă”;
- Secțiunea pentru clasele V-VIII, intitulată „Matematica în zilele noastre”;
- Secțiunea pentru clasele IX-XII, intitulată „Matematica aplicată”;
- Secțiunea „Banda desenată – Matematică în culori” pentru clasele I-XII;
- Secțiunea „Inventika – Imaginează. Creează. Inovează” pentru clasele I-XII.

Elevii claselor a VI-a A și B din colegiul nostru au participat la acest concurs internațional pentru prima dată în anul școlar trecut, în perioada 24-26 mai 2013, la Secțiunea „Inventika – Imaginează. Creează. Inovează”, și au obținut nici mai mult nici mai puțin decât locul I!

Beads on a Wire

Coordonator: prof. Daniela Bunea

O echipă de profesori din școală a coordonat participarea elevilor noștri la acest concurs prestigios: Raluca Filip, Carmen Popescu, Delia Șerb, Ioan Stoia și Daniela Bunea. Elevii care au prezentat - în limba engleză, limba concursului - în dimineața zilei de 25 mai 2013 (după programul competiției) lucrarea câștigătoare a acestui an la această secțiune sunt Andreea Paștiu și Paul Nate.

Proiectul prezentat se intitulează „Beads on a Wire”. Povestirea scrisă în 1960 de către autorul britanic de literatură științifico-fantastică Arthur C. Clarke "Into the Comet", sub forma unei ediții prescurtate pentru copiii care învață limba engleză ca limbă străină de către Helen Reid-Thomas, publicată de Editura Heinemann în 1988, s-a dovedit a fi un stimulent perfect pentru un proiect creativ și plăcut în care au fost implicați 60 de elevi de 12 ani și care s-a desfășurat în lunile martie, aprilie și mai 2013. Au fost integrate sub aceeași „umbrelă educațională” teme din diverse arii curriculare, cum ar fi Sistemul Solar (Om și societate), exprimarea preferințelor pentru numerele favorite (Limbă și comunicare), adunarea cu ajutorul unui abac (Matematică și științe), și totul, în timpul orelor de limba engleză și/sau în cadrul orelor de Consiliere și orientare, elevilor fiindu-le prezentate variate situații de învățare, toate adecvate și pline de imaginație.

Prof. **Daniela Bunea**

„Proiectul nostru a pornit de la ideea că suntem înconjurați de numere. Uneori este nevoie să le grupăm sau să facem calcule... Există oameni pentru care calculatul este un lucru obositor. Există și alte persoane pentru care calculele sunt ușoare și plăcute. Așa este. Unii oameni chiar se bucură de aritmetică. Alții fac adunări, scăderi, înmulțiri, împărțiri fiindcă au nevoie de rezultate. Toți oamenii de pe Pământ au folosit numere și au făcut calcule, chiar dacă a fost doar atunci când au pus laolaltă două pietricele și au observat că $1+1=2$.

Noi ne-am jucat cu plăcere cu numere în multe ore de limba engleză – au fost ore foarte interesante! Iată ce am făcut.

Am început cu informații despre sistemul nostru solar. Apoi am citit o povestire științifico-fantastică scrisă de Arthur C. Clarke. A urmat jocul cu numere!

Întâi, ne-am decis asupra numerelor preferate. Fiecare are un număr preferat! Am explicat toți de ce acel număr este preferatul nostru – s-a dovedit că numerele preferate în clasele noastre reprezintă vârsta noastră, sau ziua de naștere, sau nota 10, sau numărul animalelor de companie, sau numărul de pe tricoul de jucător de baschet, sau vârsta fratelui mai mic...

În continuare, am început să lucrăm cu o unealtă foarte veche, abacul. Acest obiect este, de fapt, eroul povestirii pe care am citit-o. În clasă am folosit reprezentări ale abacului japonez și am învățat să scriem numere și să facem adunări.

Informațiile despre sistemul nostru solar au fost de asemenea puse în numere pe site-ul principal al proiectului, <http://beadsonawire.weebly.com/>.

Exercițiul principal este reprezentat de un text lacunar în care spațiile goale trebuie completate – de cele mai multe ori – cu numerele corecte.

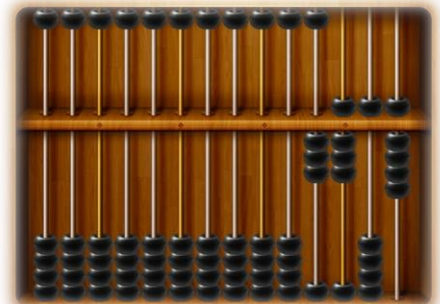
Toate numerele sunt speciale. Toate numerele sunt magice. Numărăm pietricele sau mărgelile pe o vergea, cum spune și titlul proiectului; folosim un calculator; economisim sau cheltuim bani – numerele sunt peste tot! Depinde de noi să le utilizăm în folosul nostru.”

Andreea Paștiu, clasa a VII-a B

Notă: Abacul (abace la plural) este un instrument alcătuit dintr-un cadru cu vergele pe care se pot deplasa bile (colorate) și care este folosit la efectuarea unor calcule aritmetice.

Webografie:

<http://dexonline.ro/definitie/abac>

Local si sanatos!

SĂ CUMPĂRĂM LOCAL ȘI SĂNĂTOS!

Coordonator : prof. Daniela Bunea

În fiecare sâmbătă începând cu 1 septembrie 2012, în fața Sălii Transilvania din municipiul Sibiu, se desfășoară Piața Țărănească Transilvania. Astfel, între orele 8 și 14, sibiienii și turiștii au ocazia să cumpere produse alimentare proaspete și sănătoase direct de la producători. Această piață volatilă este

În cadrul proiectului „Să cumpărăm local și sănătos!”, elevii claselor a VI-a B, a VII-a A și a VII-a B și-au propus creșterea gradului de conștientizare și înțelegere a grijii pentru un mediu verde. Cu sprijinul Camerei Agricole Sibiu – cu care colegiul nostru a încheiat un acord de parteneriat educațional – încă de la începutul lunii octombrie 2012, purtăm o conversație ecologică, în încercarea de a promova un mediu de viață mai bun și mai „verde”. Obiectivul principal concret îl reprezintă creșterea numărului de persoane, din zona Sibiului, care cumpără alimente proaspete de la fermierii locali.

Ne bucurăm de entuziasmul elevilor, profesorilor, părinților, fermierilor, autorităților locale; că s-au văzut deja schimbări în ceea ce privește interesul și înțelegerea locuitorilor Sibiului, în legătură cu modul mai sănătos de a consuma alimente proaspete tradiționale și că, practic, în fiecare zi, oamenii se implică în campania noastră, pentru beneficiul comunității noastre.

În această eră dominată de TIC, am considerat că realizarea unui site despre o problemă din viața reală nu poate fi decât valoroasă pentru toți partenerii implicați, încercând în același timp să aflăm mai multe și despre prezentarea informațiilor și a rezultatelor muncii cu ajutorul calculatorului.

Acesta este site-ul nostru:

<http://sacumparamlocalsisanatos.weebly.com> - un site în continuă creștere, devenind astfel mai bogat și mai util în fiecare zi.

Principalele calități ale site-ului nostru sunt organizarea de bază și utilizarea instrumentelor TIC pentru prezentarea de informații, fapte, constatări, opinii, creații. Întregul site aspiră să fie o colecție de modele de urmat de către oameni din întreaga lume care doresc să ofere contribuția lor pentru o economie mai verde, mai ecologică.

O activitate de mare interes pentru elevi și cu un rezultat neașteptat de bun a fost realizarea de postere pentru un concurs european, unde Mădălina Eparu a obținut Premiul I!

prof. **Daniela Bunea**

Proiectul „Să cumpărăm local și sănătos” în presa națională

„Premiul Societății Europene de Cancer, câștigat de o româncă”

autori: Ovidiu Moldovan, Elena Stoica

O elevă de 12 ani din Sibiu a câștigat premiul Societății Europene de Cancer pentru cel mai bun poster care promovează stilul de viață sănătos.

Mădălina Eparu susține că aplică și acasă regimul alimentar bazat pe legume și fructe care e considerat anticancerigen.

Desenul înfățișează o figură umană, ale cărei trăsături sunt reprezentate prin legume și fructe.

A fost o experiență extraordinară. A fost minunat să văd atâția oameni importanți, medici renumiți, mobilizându-se pentru mine, pentru ca eu să-mi pot primi premiul.

Acești oameni dedicați meseriei lor, care salvează vieți în fiecare zi, și-au făcut timp pentru a organiza o conferință special pentru mine.

Am fost foarte emoționată și, sincer, cine nu ar fi fost?

Mădălina Eparu, clasa a VII-a A

Studiile indică faptul că, în lipsa unor măsuri adecvate, numărul cazurilor de cancer și numărul deceselor s-ar putea dubla până în 2030 comparativ cu 2008. Două treimi din cazurile de cancer ar putea fi evitate prin adoptarea unui stil de viață sănătos.

În cadrul Săptămânii Europene împotriva Cancerului organizată în luna mai 2013 de către Societatea Europeană de Cancer s-a desfășurat la Dublin, Irlanda concursul pentru postere care promovează stilul de viață sănătos. În cadrul acestui concurs au participat 179 de tineri din întreaga Europă. Premiul I la Categoria Juniori – alimentație sănătoasă a fost câștigat de eleva Mădălina Eparu din actuala clasă a VII-a A.

Decernarea premiului a avut loc în 13 septembrie 2013 în sala amfiteatrului Institutului Oncologic Cluj-Napoca și a fost urmată de o conferință de presă susținută de Dr. Florian Alexandru Nicula, Coordonator Centrul de prevenire și control al cancerului de la Institutul Oncologic, Prof. Dr. Ion Chiricuță și Dr. Adriana Melnic, Director Executiv Societatea Română de Cancer.

Societatea Română de Cancer susține în continuare utilitatea orelor de educație pentru sănătate în școlile din țară, pentru o înțelegere timpurie a importanței unei alimentații sănătoase în prevenirea diverselor tipuri de boli.

Poetul Cristian Bădiliță ne-a invitat în vara acestui an să citim o altfel de poezie, în cadrul expoziției intitulată „*Poeme pentru păsări și extraterestre*”. (Volumul omonim a fost editat în anul 2007 la Editura Curtea Veche).

Cine este Cristian Bădiliță? Este poet, teolog, eseist, traducător român stabilit în Franța. Pentru noi, Cristian Bădiliță este persoana care ne-a demonstrat că poezia înseamnă inspirație, creație, artă și joc, în același timp.

Am găsit la această expoziție o poezie vie, diversă ca mesaj, scrisă sub forma unor caligrame, cu litere colorate, pe diferite suporturi: hârtie, piatră, lemn, pânză. Gândurile autorului au ajuns la noi sub forma unor imagini luminoase alcătuite din litere, bănuți, fotografii, biscuiți, nasturi și iarbă – elemente aparent banale, pe care le întâlnim în viața de zi cu zi.

JOC ȘI POEZIE

Coordonator: bibliotecar Marinela Rusu

Poezia ca artă – Caligrama

Definiția caligramei: **Caligramă**, *caligrame* (s.f.). Este un mod special de dispunere a versurilor și are ca scop reprezentarea grafică a simbolurilor sau sugestiilor dintr-o poezie.

Poetul francez Guillaume Apollinaire este creatorul acestei arte. Guillaume Apollinaire este un poet francez de origine poloneză. S-a născut la Roma, dar viața de adult și-a petrecut-o în Germania și Franța. A publicat primele poezii în anul 1897.

Volumul său, intitulat *Calligrammes* a apărut în anul 1918. Poezia este redată sub forma unui desen aflat în legătură directă cu subiectul textului.

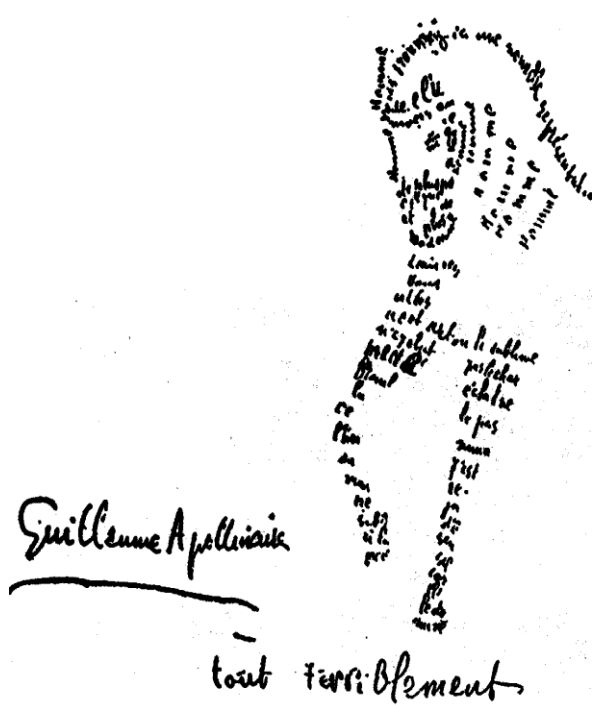
A fost un autor foarte apreciat în România, în perioada interbelică (perioada dintre cele două războaie mondiale - 1939).

Webografie:

<http://dexonline.ro/definitie/caligram%C4%83>

<http://ro.wikipedia.org/wiki/Caligram>

Christian Bratu,
clasa a VI-a A

„Tată, de ce toate literele din cărți sunt negre?” a fost întrebarea care l-a surprins cu adevărat pe acela care nu se gândise vreodată la acest aspect al cărților, deși, de mult timp, încearcă să le aprecieze la adevărata lor valoare.

Emoțiile, sentimentele și ideile unui suflet sunt îmbrăcate în culori intense și schițe originale inspirate din realitate... Așa s-ar putea prezenta succint o expoziție de caligrame, întemeiată pe ideea îmbinării imaginii cu scrisul, generând astfel o înțelegere, poate, mai profundă a ceea ce o artă a încercat să zugrăvească pe o foaie...

Poetul Cristian Bădiliță, autorul multor creații valoroase, eseist și doctor în istoria creștinismului antic, a fost însoțit de reprezentanții Muzeului Național Brukenthal, Constantin Ittu, Rodica Șinca și Răzvan Pop. Dânșii au prezentat scopul expoziției, dar și realizările menite să creeze o atracție spre acest tip de literatură. Păreră lui Cristian Bădiliță e că lumea actuală s-a înstrăinat de poezie și consideră că scriitorii sunt responsabili de atragerea publicului spre versuri. De aceea, el a organizat pentru publicul sibian o lume în care literatura este realizată prin prisma jocului..., asociind cuvântul cu imaginea, pictând astfel chipul copilăriei.

Admirând pereții sălii de expoziție, însuflețiți pentru un timp de prezența unor compuneri valoroase, am descoperit caligrame ce sugerează specificul fiecărei luni a anului, iar, după spusele autorului, „resturile imaginației au constituit o a treisprezecea lună – decembar.”

Ce a fost curios pentru grupul nostru – am aflat că străbunicul poetului a fost părintele Zosim Oancea, cel care a înființat primul muzeu de icoane pictate pe sticlă, în Sibiel (este considerată cea mai mare expoziție din Transilvania).

Discursul scriitorului s-a încheiat cu o poezie care ascunde trăiri interioare sensibile. Din această poezie voi transcrie versurile care au emoționat o sală întregă:

**„Ardeți trupurile care nu iubesc destul,
ardeți pleoapele care se închid cu ciudă
în fața oamenilor frumoși
a pomilor înfloriți și-a ploilor de stele.”
Jucați-vă mai des cu focul**

Teodora Bratu,
clasa a VII-a A

Teatrul

Cea mai cunoscută artă
O descoperi printr-o hartă
Printr-o hartă colorată
Și o minte dezvoltată

După ce te informezi
Trebuie să mai și crezi
Trebuie să-ncepi îndată
Nu mâine sau altădată...

Pasiunea ta asta va fi
Sunt convinsă tu să știi
E cea mai frumoasă artă
Pentr-o minte dezvoltată

**Teodora Minea
Oana Corobană**

clasa a VI-a B

Frunzele

de Emilia Plugaru

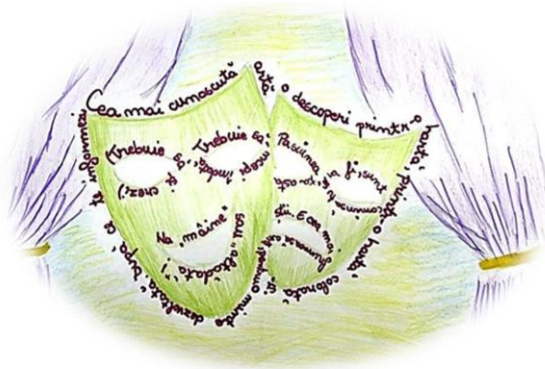
Frunzele în praf de aur, toată vara s-au scaldat.
Soarele, cu raze blânde, le-a încălzit, le-a luminat.
Ce minune, ca să vezi, frunzele nu mai sunt verzi,
Galbene-s, strălucitoare, percă-s raze de la soare

De ce îmi plac copacii?...
Îmi plac copacii pentru că adună gânduri
printre ramuri!

Olivia Mary Roberts, clasa a V-a A

**Vă invităm să urmăriți caligramele
realizate de tinerii artiști din Colegiul Național
„Gheorghe Lazăr”**

Leul deghizat

de George Topîrceanu

Leul s-a-mbrăcat odată
Într-o piele de măgar,
Să colinde ținara toată
Din hotar până-n hotar,
Ca să vadă cum se poartă lupii (marii dregători)
Cu noroadele-i blajine de supuși rumegători.

Deci, trecând el într-o seară la o margine de crâng
Ca un biet măgar nătâng,
Niște lupi, cum îl văzură, se reped la el pe loc
Și-ntr-o clipă îl înșfăcă, grămădindu-l la mijloc.

- Stați, mișeilor! Ajunge, - că vă rup în dinți acuși!
Astfel vă purtați voi oare cu iubiții mei supuși?...

Lupii, cunoscându-i glasul, îndărăt s-au tras pe dată,
Și de frică se făcură mici, ca niște cățeluși.

- O măria-ta! Iertare!
Zise cel mai diplomat,-
Semănai așa de tare
C-un măgar adevărat!...

Alexandra Tarcea,
clasa a VI-a B

Mielul școlar
de **Daria Cârstea**, clasa a VII-a A

Clopoțelul se-azi mai devreme-n acea zi
Copiii-au sărit din pat, crezând c-au întârziat.
Dar, când au ajuns la școală, ce să vezi??? În curtea goală
făcea tumbe-un mielușel, la gât cu un clopoțel...

- Tii, ne-ai tras o păcăleală...
- Vin și eu de azi la școală!
- Da-n ce clasă, mielule?
- Cum, nu știți? A-ntâia Beee!!!

O floare de-ar putea zbura...
de **Ioana Vasiiu**, clasa a V-a

Caligrama - ghicitoare

În grădina lui Pandele
E un pom cu mărgeluțe,
La culoare-s roșii toate
Cu codițe-mperechiate!!!
(.....)

Nu e mire, nici mireasă,
Are trena mătăsoasă
Cu bănuți frumoși, verziu,
Hai ghiciți numele lui!!!
(.....)

Primăvara o vestește
Vara te umbrește
Iarna te-ncăzește
Poftim de ghicește.
(.....)

Frunze n-are,
Nu-i nici floare.
În păduri și pe ogor,
Prin grădini și-n deal la vie
Stă mereu într-un picior
(.....)

Sus copai, jos copai
La mijloc, carne de oaie.
(.....)

Pe o cărare,
Merge-o arătare.
Șa are, cal nu-i,
Coarne are, bou nu-i.
(.....)

Caligrame ghicitori realizate de :
 ➤ **Denisa Butilcă**, clasa a VI-a B
 ➤ **Alexandra Tarcea**, clasa a VI-a B
 ➤ **Daniela Cucu**, clasa a V-a B

„Eu cred că veșnicia s-a născut la sat”, acolo de unde vin colindele noastre străbune și aduc din veșnicie pentru veșnicie vestea Nașterii Pruncului Iisus.

În ieslea Bethleemului, acum mai bine de 2000 de ani, avea să se nască Pruncul Iisus, ca mai apoi, prin creștinarea popoarelor, să se facă cunoscută cu respect credința.

Colindele sunt adevărați mesageri ai Nașterii Domnului, sunt povestea a multă vreme nescrisă, ci doar transmisă prin viu grai. Colindele adună-n versuri simple simțire, unire și bucurie, greu comparabile cu orice creație umană. Simboluri simple, repetitive se-ngemănează și transmit un mesaj unic „Din an în an”, pentru o regăsire ritmică „Rămâi gazdă sănătoasă/ Noi plecăm la altă casă”, cu scopul vestirii unui eveniment unic și a urării participării cu sănătate și bucurie a lumii întregi.

Colindele surprind prin unicitatea lor simbolurile și mesajele unei tradiții bogate, unice în lume.

Bucuria devenită în timp tradiție, din moși strămoși, împacă pe cel bogat și pe cel sărac cu propria povară și cu cei din jur și devine în sfârșit o lume reală, trăită continuu „de la mic la mare”, vegheată de steaua de la Răsărit.

Maria Prodan, clasa a VII-a A

Cu ocazia frumoasei sărbători a Crăciunului, Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” a organizat o serbare pentru celebrarea acestei zile.

Obiceiuri și tradiții

Coordonator: prof. Vasile Bebeșlea

Pentru ca totul să iasă cât mai bine, cele mai bune voci ale liceului s-au pregătit intens în fiecare zi pentru interpretarea colindelor. Acestea au fost alese perfect, expunând foarte bine esența acestei sărbători, aducând pe toată lumea în spiritul Crăciunului.

De la corul „Aequo Animo” până la „piticii” din a V-a, toți au muncit din greu, cu mult drag pentru realizarea unei serbări pe măsura așteptărilor.

Tania Trif, clasa a VII-a A

Cântecele specifice românești, de exemplu colindele, reflectă tradițiile și obiceiurile naționale. Prezentând cultura și comunitatea satului în timpul sărbătorilor de iarnă, colindele constituie elemente importante din folclorul românesc. Farmecul și spiritul Crăciunului sunt transmise, astfel, prin intermediul muzicii.

Corul școlii, „Aequo Animo”, dirijat de domnul profesor Vasile Bebeșlea, susține aceste valori, obiceiuri românești, îndrumat fiind de îndrăgitul profesor Ioan Bebeșlea. Colinde precum „Noi în seara de Crăciun”, „Florile dalbe” și „A sosit Crăciunul” reflectă cultura din Transilvania, fiind simboluri specific românești.

Cristina Văcărescu, clasa a VII-a A

Recital de colinzi:

- ◆ Vernisajul expoziției „Icoana în Colind”, organizat de Asociațiunea ASTRA;
- ◆ Catedrala Mitropolitană Sibiu;
- ◆ Căminul Spital Nr. 1, Sibiu;
- ◆ Primăria Sibiu;
- ◆ Spectacol de Crăciun, C.N.G.L.

Bazarul de Crăciun

Elevii clasei a VI-a B
Prof. Raluca Filip

Activitățile desfășurate de elevii de gimnaziu, sub genericul „Bazarul de Crăciun al clasei a VI-a B” a pornit de la dorința noastră de a ne implica în viața persoanelor defavorizate din Sibiu.

Am dorit ca prin această acțiune să dăm o șansă la o viață mai bună în perioada sărbătorilor de iarnă persoanelor cu posibilități financiare limitate și să donăm suma strânsă la finalul bazarului Asociației „Crucea Roșie”.

Dorim să mulțumim celor care au cumpărat produsele. Savurând o prăjitură și un ceai cald, ați adus o rază de fericire în sufletul celor nevoiași.

În 2014, dorim să repetăm această experiență, promițând că vom aduce mai multe produse și vom fi mult mai bine organizați.

Am început pregătirea cu o săptămână înainte - de la realizarea afișelor și flyerelor, până la organizarea produselor pe standuri. Colegii au avut sarcini diferite: unii au vândut briose, alții au pregătit ceaiurile și au vândut produse hand made.

Brioșele și Prăjitura Fanta au fost vârf de vânzări, motiv pentru care dorim să vă împărtășim rețetele:

Prăjitură Fanta

- ◆ zahăr pudră
- ◆ 2 ouă
- ◆ suc Fanta
- ◆ praf de copt
- ◆ brânză de vaci
- ◆ zahăr vanilat
- ◆ stafide
- ◆ budincă de vanilie

Se face un aluat normal de prăjitură. Pe blatul copt se adaugă brânza de vaci și amestecul de suc Fanta cu budincă de vanilie (se prepară ca o budincă).

Găsiți gramajul exact la adresa :
<http://www.vulpeabucatar.com/retete>

Proiecte de voluntariat**Briose**

- ◆ 1 cutie Dr. Oetker Muffins
- ◆ 150 ml ulei
- ◆ 3 ouă
- ◆ 5 linguri de lapte

Se amestecă produsele mai sus menționate cu mixerul, apoi se pun în cuptor timp de 25 minute, la 180 °C.

Prezentare proiect: **Emilia Băilă** și **Daniel Alboiu**
Rețete prăjituri: **Oana Pavel** și **Alexandra Tarcea**

Organizația Națională a Cercetașilor din România (O.N.C.R.) este o organizație non-guvernamentală care a fost înființată în anul 1907 de către Lordul Baden Powell în Anglia și a apărut în România în 1913. Ziua națională a cercetășiei este pe data de 22 februarie, ziua în care Baden Powell s-a născut, iar motto-ul cercetașilor este “be prepared!” (gata oricând!). Cercetășia este un mod de a trăi, este educație pentru viață. Educația pentru viață dezvoltă dorința de a ști, de a explora și de a descoperi. Cercetașii au scopul de a face lumea mai bună.

Fiecare cercetaș aparține de un centru. În fiecare oraș pot exista unul sau două centre. În Sibiu există două centre: Heintz Dezideriu și centrul local (de bază) Samuel von Brukenthal. Cercetașii se împart pe grupe de vârstă: lupișori (7-10 ani), temerari (11-14 ani), exploratori (15-18 ani), seniori (19-23 ani) și lideri (peste 23 ani). Cercetașii din aceeași categorie de vârstă se împart în patrulare, adică grupe de 4-8 persoane, în care fiecare are câte un rol important.

Pentru a deveni cu adevărat un cercetaș trebuie să meriți să faci parte din comunitatea cercetășească, iar atunci când liderul consideră că ești pregătit, îți depui promisiunea de cercetaș și primești eșarfa națională și eșarfa specifică grupei de vârstă din care faci parte. În afară de eșarfe, îmbrăcămintea specifică cercetașilor este cămașa kaki pe care se cos badge-urile (insigne de merit sau de la evenimente importante) și sistemul de progres.

De când ne-am înființat ca centru local, am organizat două mari proiecte: *Lumina Păcii de la Bethleem* și *Festivalul Luminii*.

Dăruind vei dobândi Organizația Națională „Cercetașii României”, filiala Sibiu

Proiectul *Lumina Păcii* constă în a împărți oamenilor lumină sfântă în „gulguțe”. Lumina este luată din Bethleem și împărțită prin toată Europa. Anul acesta va avea loc a doua ediție a Festivalului Luminii. Anul trecut, festivalul a avut loc în parcul Astra care a fost luminat de sute de lumânări. A avut loc și un moment magic pentru noi, în care doi exploratori și un temerar și-au depus promisiunea de cercetaș.

În anul 2013 a avut loc cel mai mare eveniment național de până acum, și anume Centenarul Cercetășiei. La Centenar (aniversarea de 100 ani) au participat cercetași din toată țara atât la faza locală cât și la faza națională, la Mogoșoaia. În fiecare an se organizează un câmp național de temerari și un câmp național de exploratori, cât și alte competiții, cum ar fi „Pierduți în pădure” și Jamboree, care se organizează o dată la câțiva ani.

În fiecare țară există unul sau mai multe centre cercetășești naționale, iar cel din România se află la Nocrich, lângă Sibiu. Vara trecută, la Nocrich au venit cercetași din 10 țări (Spania, Franța, Noua Zeelandă, Argentina, etc.). Prin proiectele internaționale, cercetașii au șansa să comunice cu persoane din alte țări, să învețe alte limbi și, cel mai important, să lege prietenii noi.

Pagină realizată de :
Adriana Cucu, clasa a VIII-a A

Dăruind vei dobândi este un proiect de strângere de cărți inițiat de Centrul Local „Cetatea Roșie” Sibiu, membru al Organizației Naționale „Cercetașii României”. Dar ce înseamnă cercetășia?

Cercetășia este mai mult decât recreere, este educație pentru viață, un mod de a trăi și o mișcare cu impact semnificativ la nivel mondial. Cercetășia oferă tinerilor șansa de a se implica în activități diverse, creează noi oportunități pentru aceștia, încurajează diversitatea și egalitatea, facilitează noi prietenii.

Fiind parte din cercetășie ai șansa de a întâlni oameni noi și de a lega multe prietenii. Vei întâlni oameni cu care ai multe lucruri în comun și ai oportunitatea de a face o mulțime de activități interesante, de la activități de aventură la călătorii în lumea întreagă și la interacțiunea cu diferite culturi.

Anul acesta, la Centrul Local „Cetatea Roșie” Sibiu a început un proiect intitulat „Dăruind vei dobândi”. Scopul nostru a fost construirea unei biblioteci la „casa cercetașilor” de la Nocrich, bibliotecă ale cărei colecții să poată fi accesate atât de copiii din sat, cât și de cercetașii și voluntarii din zonă.

Timp de 2 luni am desfășurat o campanie de strângere de cărți în aproximativ 10 locuri din Sibiu precum cafenele, bibliotecile liceelor în care învață membrii noștri: Centrul de Documentare și Informare din liceul nostru, Biblioteca Astra, Librăria Humanitas Sibiu. În urma acestei campanii am reușit să strângem peste 1200 de cărți pe diferite teme și în diferite limbi.

Atât evenimentul de deschidere, cât și proiectul în sine s-a dovedit a fi un real succes, reușind să îndeplinim obiectivele propuse la început. Biblioteca mai are nevoie doar de cititori pe care Centrul Cercetășesc Nocrich îi așteaptă cu drag.

De asemenea, puteți urmări activitatea cercetașilor la nivel local și național pe paginile de facebook:

- <https://www.facebook.com/scoutsibiu> a Centrului Local „Cetatea Roșie” Sibiu și pe pagina
- <https://www.facebook.com/NocrichScoutCentre>.

Membri Centrului Local “Cetatea Roșie” Sibiu, elevi la Colegiul Național “Gheorghe Lazar” Sibiu:

- Boncea Andrei, VIII A
- Cucu Adriana, VIII B
- Cucu Daniela, V A
- Horațiu Udrea, VIII A
- Vlad Mihali, VIII A
- Dragoman Ruxandra, X E
- Șutea Corina, X I
- Manișiu Cosmin, XI D
- Micu Ștefana, XII G

Pagină realizată de :
Ruxandra Dragoman, clasa a X-a E

Cu bicicleta către acoperiș

Am plecat din oraș pe 5 august, dotați doar cu încrederea și puținul antrenament pe care l-am făcut cu o săptămână în urmă, pentru a cuceri acoperișul. Înarmați cu biciclete, rucsacuri grele și condiție fizică mai mult sau mai puțin, am pornit la lungul drum și nu glumesc. Am pornit marea luptă cu căldura, efortul fizic și natura, care avea să dureze 6 zile.

Am pornit deci din Avrig către Viștea (unde aveam tabăra). Am parcurs acest traseu numai pe drumuri comunale sau, mai rău, pe drumuri forestiere, prin pădure, urmându-i pe profesori. În cea mai calduroasă săptămână, noi ne-am aventurat prin pădure...

Aerul era apăsător, apa se împutina, pauzele se răreau. Pe drumul dintre orașul Victoria și Viștea eram topiți de căldură, și nu cred că vorbesc doar în numele meu, cu picioarele paralizate, cu spatele mai subred ca niciodată, topiți, scurși și obosiți.

Deseori rămâneam în urmă oprindu-ne la câte-o tufă de zmeură înfruptându-ne cu poftă. Aproape că ne băteam pe micile fructe întâlnite de foarte multe ori în drumul nostru.

În sfârșit, când am văzut tabăra, am fost cum nu se poate mai fericit. În jur de ora 19, am trecut „pragul” taberei culmea! pe bicicletă chiar dacă ultimii 2-3 kilometri i-am făcut pe lângă.

La sosirea mea și a celor din urmă, am găsit corturile montate și nu am mai avut ce face, așa că, m-am întins în iarbă. Numai când mă gândesc! Am parcurs 51,40 kilometri în 7 ore de efort extrem. Nu îmi vine să cred! Dar acesta e doar începutul!

În aceeași seară, am aflat că următoarea zi o parte dintre noi se vor îndrepta spre tabăra de altitudine unde se va sta peste noapte. Vă dați seama că și eu intram în acea „parte dintre noi”...

În fine, dimineața ne-am trezit pe la ora șase pentru a ne pregăti bagajele și pentru a le încărca pe *elicoptere* – adică măgărușii.

Proiect educațional „Pronatura”

Drumul a fost destul de ciudat. La început, cărarea era atât de largă încât aveai impresia că circuli pe un bulevard fără giratoriu, apoi dintr-o dată poteca s-a îngustat atât de tare încât de abia încăpea un adolescent. Dar nu numai asta s-a schimbat la drum. S-au schimbat și plantele. Pe drumul îngust, ferigile erau cât noi și atârneau crengi și liane peste tot. Erai ca în junglă! Ce schimbare!

Când am ajuns pe platoul montan ne împiedicam la fiecare pas. Cred că de oboseală. După o zi de mers prin „junglă”, vă dați seama că am obosit! După ce am ieșit din pădure am mai mers aproximativ jumătate de oră pe iarbă, dar parcă acele 30 de minute au fost infinite! Dar nu minutele erau infinite, ci drumul!

Am ajuns în tabără în jurul orei 18. Opt ore de mers! Mie mi se pare destul pentru o zi.

Acum stau și mă gândesc cât de frumoase erau peisajele, te îndrăgosteai pur și simplu de ele.

După o partidă de cărți, ne-am adunat în jurul focului de tabără. Unul dintre adulții de acolo a început să cânte la chitară. Cânta atât de frumos încât aveai impresia că ascuți originalul. Nici nu am cuvinte să vă spun cât de frumos era totul! Munți în dreapta, munți în stânga, munți în față, munți în spate. Singura sursă de lumină și căldură era focul de tabără care tot pâlpâia din cauza vocilor care, bine dispuse, fredonau refrenele cântate de Dan la chitară. Ziceai că ești în filmele cu aventurieri! O atmosferă magică, de neuitat!

Peisajul, atmosfera și momentul în sine au compensat tot efortul de până atunci. Parcă, datorită momentului acela am venit în Pronatura.

După o seară magică parcă ne-am încărcat toate bateriile pentru o nouă zi de efort.

Următoarea zi dimineața, la ora 8, eram deja pe drum. După o încălzire pe cinste cu Ioana am pornit către acoperiș.

Pe acest drum, parcă cel mai greu din Pronatura, am văzut un smoc de bujori de munte, o limbă de zăpadă și capre negre.

Ajunși în creastă am aruncat un ochi la fosta noastră tabără de corturi. Parcă numai acum 5 minute stăteam liniștiți în corturi, iar, acum, acestea par a fi niște mici licurici care sclipesc în lumina soarelui văzându-i de depate. Impresionant! Când te uiți în jos vezi licurici, când te uiți în sus vezi... acoperișul.

După un lung popas binemeritat am pornit să escaladăm „versantul acoperișului cu țigla de stânci”. Mai aveam aproximativ o oră până pe Viștea.

De pe acest vârf se vedea cu adevărat cât de mult am mers noi. Acolo ne-am lăsat ruscacurile.

Fără ghiozdane! Ce bucurie!... Dar nu m-am bucurat prea mult. Am aflat că, pentru a ajunge pe acoperișul cel bine cunoscut de voi, va trebui să ne cățărăm pe un perete vertical!!!

Ajunși în locul cu pricina..., ne-am crucit! Peretele era absolut vertical, iar în stânga și în dreapta era prăpastie. Trebuia să trecem de pe un perete vertical pe celălalt făcând un pas peste prăpastie ținându-ne doar de niște lanțuri! Înfiorător! Nu v-aș recomanda să treceți prin așa senzații tari!

După ceva timp am spus cu cea mai mare bucurie în glas: AM AJUNS PE ACOPERIȘUL ROMÂNIEI!!! În sfârșit, după atâta efort și nervi, după atâtea senzații tari românești, AM CUCERIT VÂRFUL MOLDOVEANU!!! Ne-am atins scopul! Primii copii din Pronatura care au ajuns în acest loc minunat. Acel acoperiș pe care vroiam noi să-l cucerim era de fapt vârful Moldoveanu. Suntem cei mai fericiți din lume și din Pronatura. Nici nu am cuvinte să vă spun cât de mulțumiți eram cu toții. Parcă în acel moment respiram aer cu bucurie. Vorba echipei de Ponei Roz: „Pauzele lungi și dese, cheia marilor succese!”

Acest vârf era foarte ascuțit. Pur și simplu te înghesuiai acolo. Niciun grup de copii nu încăpea, atât de mic era! Și după ce că era destul de înghesuit, au mai pus și un stâlp de amintiri. Acolo erau agățate șepci, drapele, prosoape și tot felul de chestii. Ba mai era acolo o sticlă de șampanie nedesfăcută din anul 1997. De asemenea, priveliștea era uluitoare. De acolo de sus aveai impresia că vezi toată lumea. Numai atunci mi-am dat seama cât de departe eram de orice urmă de civilizație, de orice așezare omenească. Eram în mijlocul naturii. Eram pe acoperișul României, acolo sus, unde fiecare adiere de vânt te făcea să crezi că ai aripi și poți zbura. Acum, când scriu, mă gândesc că majoritatea oamenilor erau atunci la mare, în costum de baie și cu cremă solară în mână, iar noi cu mult deasupra lor, la 2544 metri altitudine cu gecile pe noi. Ce diferență!

În fine, după câteva poze ne-am hotărât, în sfârșit, să coborâm. Unii cu bocancii ruși, alții cu picioarele rupte am pornit la vale. Asta a fost cea mai tare experiență și v-aș recomanda și vouă.

Am ajuns în tabăra de altitudine toți întregi, dar cu picioarele varză. La coborâre e mult mai greu ca la urcare. Trebuie să ai frâne bune alt fel... La un moment dat mirosea, printre noi a ars. Ați ghicit...: ni s-au ars frânele.

Nu mai puteam rămâne în tabăra de altitudine pentru că au ajuns cei din cealaltă trupă, așa că am coborât pe drumul pe care am urcat ieri, înapoi spre tabăra de bază. Am fost întâmpinați cu un ropot de aplauze.

După o baie în râu, în apa rece ca gheața, ne-am pus la masă (care au prins loc, care nu „la iarbă”). În seara aceea am aflat programul pe restul săptămânii. Joi, trupa cu care am urcat către Moldoveanu va merge la orientare turistică în pădurea Sumerna, iar vineri vom merge împreună cu trupa 2 pe Valea Sâmbetei.

După ce ne-am informat cu privire la restul săptămânii a urmat un „concert” de chitară.

În fine, dimineața ne-am echipat pentru plecarea spre pădurea Sumerna.

Ajunși acolo, am făcut la cabană un popas mai lung, urmat de o lecție de orientare ținută de domnul Mircea Nan, unul dintre profesori. După lecție, am pornit în recunoaștere prin pădure. Acolo, am alunecat pe niște frunze și am aterizat într-un stup de viespi! M-au pișcat din cap până în picioare. A fost pentru prima și ultima dată când am alergat cu febră musculară și beșici la picioare. A fost cumplit. M-au înțepat de picioare, încât nici nu am mai putut merge. Pe colegul nostru de echipă l-a pufnit plânsul numai când ne-a văzut picioarele cu niște umflături „cât China”. Noroc că pădurarul cu care am fost prin pădure (care nu purta tricou) s-a pus în fața viespilor ca un zid de apărare. El, de la 6 înțepături de albină, era să moară, iar atunci avea pe burtă și pe spate peste 40 de înțepături. Pe omul acela îl voi ține minte toată viața.

Până la urmă, la orientare am fost penultimii. Un punctaj bun, având în vedere că eu și cu Dara, colega de echipă, am fost înțepate de un „stol” de viespi de picioare.

Trecând peste aceste hopuri, am ajuns în tabără cum am plecat, adică pe bicicletă.

A venit, în sfârșit, ziua de vineri în care vom merge la Sâmbăta. și vom face concursul de biciclete.

Drumul a fost relativ ușor. Numai la sfârșit eram toți oboșiți pentru că a fost totuși destul de lung. Priveliștea, însă, a fost jos pălăria!

După un lung popas la altitudine, am coborât pentru concursul de biciclete. Locul I l-a luat echipa de băieți compusă din Traian, Iustin, Paul și Flavius. Aceași echipă a fost pe primul loc și la orientare.

În această zi am ajuns mai repede în tabără și am avut timp să ne odihnim. După o săptămână plină de adrenalină și de intensitate, profesorii s-au gândit să ne lase și pe noi să ne odihnim mai mult.

În seara aceea aveau să se decerneze premiile și să se desfășoare spectacolele de talente.

Pe locul I s-au situat băieții Traian Suciuc, Iustin Văidian, Paul Haraga și Flavius Arsenie, pe locul al II-lea s-au situat Alex Macrea, Silviu Popa, Ștefan Popa și Andrei Clenci, iar poziția a III-a a fost ocupată de Christian Dengel, Pal Oancea, Cristian Gligor și Marc Sora.

Echipa mea a ieșit pe locul al VII-lea – dar nu contează. Vă las să vă bucurați de locurile fruntașe. Bravo lor!

După premiere și împărțirea tricourilor verzi pe care ni le-am semnat, a urmat un mic spectacol de talente în care fiecare echipă pregătea un moment artistic. Au fost dansuri, cântece la chitară, cântece compuse de copii despre Pronatura, magie, poezii, scenete... A fost așa o atmosferă plăcută! Cei mai simpatici au fost juniorii taberei. Echipa „Fineti” formată din Tudor Ene, Vlad Popențiu, Tudor Sim și coordonatoarea lor Cristina Sim, dar și Ștefi, fetița de 5 ani, care a supraviețuit în Pronatura.

Suntem în ultima zi de Pronatura. Nu îmi vine să cred cât de repede a trecut timpul! Nu pot să cred că ne despărțim atât de repede. După o săptămână de efort în care am stat împreună ne e greu să ne despărțim.

După niște poze de grup memorabile și o ultimă privire de ansamblu a taberei, am pornit înarmați cu rucsacurile grele și cu bucuria că ne vom întoarce în Sibiu, la casele noastre și ne vom odihni... Asta s-o credeți voi! Această zi va fi cea mai grea din toată săptămâna! Sâmbătă, în a X-a zi din august (mijlocul verii), vom ajunge acasă după 6 zile de expediție la extreme. Dar până atunci ne așteaptă 10 ore de mers cu bicicleta prin caniculă (adică 55,83 km).

Recomand această expediție doar copiilor care au adrenalină la maxim. Nu veți uita niciodată acea săptămână grea și, în același timp, superbă.

Apropo de uitat, vreau să vă spun că termin această descriere pe data de 23.01.2014 la ora 22:29 și nu am uitat niciun detaliu. Parcă totul s-ar fi întâmplat ieri. Toată expediția mi s-a imprimat atât de clar în memorie! Sunt sigură că nici voi nu o veți uita. E o experiență de neuitat! Dacă aveți curaj veniți în Pronatura! Vă veți distra 100%.

Acum cred că e timpul să adresăm niște mulțumiri profesorilor și coordonatorilor care ne-au făcut vara mai frumoasă: Dorin Nan, Fane Tulpan, Dan Todor, Raul Todor, Bogdan Oprea, Ioana Bugner, Dorina Grosaru, Uțu Boieraș, Virgil Grosaru, Costin Voinescu, Carol Vajman, Adrian Popențiu, Doru Sim, Radu Șerban, Radu Vasile, Christian Curuță, Daniel Sora, Mircea Nan, Adriana Gutt și Radu Balaș – ciobanul care ne-a ajutat cu măgărușii și cu căratul bagajelor grele către tabăra de altitudine.

Un ultim gând îl transmit colegilor și prienilor mei din Pronatura: Andrei Simian, Iustin Văidian și Ioana Bugner ☺.

Articol realizat de :
Teodora Minea și Oana Corobană,
clasa a VI-a B

PASIUNEA MEA, ÎNOTUL

Înotul este un sport complex. Poate fi văzut ca un sport de echipă, de exemplu momentele frumoase, de încurajare și amuzante din timpul antrenamentelor, concursurilor și a cantonamentelor, dar este și un sport individual, deoarece, în timpul probelor individuale, înot pentru mine, pentru a reuși să scot un timp cât mai bun.

Cea mai bună performanță a mea este locul 3 la proba de fluture și spate, în cadrul Campionatelor Naționale. În spatele acestor rezultate se află foarte multă muncă (antrenamente zilnice și pregătire fizică suplimentară), dar și o competiție puternică.

În timpul cantonamentelor râdem, glumim, dar și muncim foarte mult. Zilnic, la antrenament, înotăm aproximativ 6-7 km.

Am fost la concursuri în toată țara, cum ar fi: Mureș, Cluj, Bacău, Brăila și Baia Mare și am obținut clasări pe toate treptele podiumului la diferite procedee (fluture, spate, bras și liber). Preferatele mele sunt procedeele fluture și bras.

Am continuat să practic înotul ca un sport de performanță, pentru că mi-a plăcut foarte mult, mi-am făcut prieteni noi, iar părinții m-au încurajat, deoarece este foarte bun pentru sănătatea și dezvoltarea corpului meu.

Antrenoarele au fost și sunt întotdeauna alături de mine în timpul concursurilor și a antrenamentelor.

Iustin Văidian, clasa a VI-a B

PASIUNEA MEA, TEATRUL

Teatrul are magica și miraculoasa putere de a deschide mințile și sufletele oamenilor către o altă lume. Are energia de a dărâma zidurile dintre oameni și a-i aduce mai aproape. Prin teatru ne înțelegem gândurile, sentimentele și perspectivele.

Pasiunea mea pentru teatru a luat naștere simplu, pe neașteptate, începând cu pași mărunți, neînsemnați în mintea mea care tocmai lua formă.

Totul a început odată cu serbarea din clasa a II-a când am primit un rol important. Emoțiile puternice au început să apară cu mult înainte de începerea serbării. Picioarele începuseră să-mi tremure, inima îmi era cât un purice din cauza fricii de a nu uita vreo replică sau de a nu fi la înălțimea încrederii pe care doamna învățătoare mi-o dăduse. Serbarea a început și emoțiile au început să dispară treptat, treptat. Totul decurgea de la sine, iar piesa a ieșit uimitor.

De atunci, teatrul a devenit lumea mea. Amalgamul de emoții pe care le-am trăit atunci cu intensitate maximă a însemnat atât de mult pentru mine încât am decis să mă înscriu în trupa de teatru de la „Palatul Copiilor”.

Am rămas plăcut surprinsă de micii actori, colegii mei, care se *prefăceau* cu grandoare, aveau o dicție impecabilă, erau îmbrăcați caraghios, iar multitudinea de întâmplări mi-a deschis ochii, făcându-mă să privesc rolul lor cu alți ochi; m-a făcut să mă-ntreb ce înseamnă acestea pentru mine.

Îmi doream să ajung și eu una de-a teatrului. Am făcut cunoștință cu Lorelei și deja sunt în trupa ei de 4 ani. La orele de teatru merg o dată pe săptămână, 2 ore. Repetițiile se compun de obicei din exerciții de dicție („Patrusprezece priticitori într-o priticitorică mică” sau „Dirli-da dirli-da dirli-dirli-dirli-da”). E o adevărată comedie când începem să încâlcim cuvintele care mai de care, apoi ne ambiționăm, devenim *serioși* și nu ne lăsăm până nu ne iese corect rima. Facem și lecții de pantomimă sau repetiții pentru montarea unui spectacol. Sarcinile se schimbă de la o repetiție la alta în funcție de tipicul piesei.

Am jucat în mai multe piese de teatru cum ar fi „Revizorul”, „De Crăciun”, „Autobuzul”. Unele s-au ținut la Teatrul Gong, altele în „Atrium Caffè”, sau chiar la „Palatul Copiilor”. Însă, pentru mine, piesa de suflet rămâne „Petrecerea” unde profesoara de teatru mi-a distribuit rolul principal. Eram o elevă ai cărei părinți pleacă pentru două zile la țară și care, în lipsa lor, organizează o petrecere. Însă o vecină „binevoitoare” îi sună pe părinți care apar în toiul petrecerii. Eleva își cere iertare și se termină cu bine. Acest rol mi l-am dorit foarte tare, interpretarea lui fiind plină emoții bine stăpânite. O senzație greu de explicat în cuvinte a fost aceea când sala întreagă a Teatrului Gong s-a umplut de ropote de aplauze. În acel moment lumea s-a oprit o secundă. Prin interpretarea aceluia rol am reușit să devin o altă persoană, am intrat în pielea personajului meu.

Timpul petrecut la orele de teatru este pentru mine un timp câștigat. Am învățat să lucrez în grup, să relaționez cu ceilalți, să mă disciplinez, să descopăr bucuria jocului prin teatru. Este uimitor câte ferestre ale imaginației și încrederii în sine îți poate deschide ușor, ușor educația prin teatru.

Pasiunea fiecăruia este o comoară, iar pentru mine cea comoară este teatrul!!!

Alexandra Nutu, clasa a VI-a A

Concursul de oratorie „Public Speaking Competition”, ediția 2013/2014, a propus grupei de vârstă 12 – 15 ani tema „Viața e cel mai dificil examen” (Life is the most difficult exam).

Vă invităm să urmăriți câteva impresii ale participanților la concursul de discurs public din acest an.

"I think the public speaking contest helps us speak fluent and good English, and also to think in English. The themes are interesting, and they make us ask questions about people, life and especially my life. For example, this year the topic „Life, the most difficult exam" made me wonder: was my life hard until now? or Is my life easier than that of other teenagers? After a little thinking and some search I found the answer, but other useful information too."

I liked that in the four hours of contest we spoke just English, but it was a bit strange that this year both age groups had the same topic. But it was OK."

Pavel Andreea, clasa a VIII-a B

"My impression? Hmm... Well, it was cool, and funny! I learned a lot of stuff, and I made new friends. But I was a bit disappointed at the fact that I didn't qualify for the next round... Still, on a scale from 1 to 10, the contest was at 9,9. That's what I think of the contest."

Boncea Andrei, clasa a VIII-a B

Concurs de oratorie „Public Speaking Competition”

Coordonator: prof. Consuela Vilaia

The Final Test

Ok.. first, I want to say something, more or less important... If you think about it, this year's theme pretty much sums up the past three year's themes. Pollution, wisdom of youth and ideas, all take part in the most difficult test... our own life. Yes, it's true. Life is harder to pass than everything. You mustn't do that, you are supposed to do the other one better... Trust me, you shouldn't be as worried about the Math test next week as you should be about life! I don't want to say that you should be anxious every day, though. It isn't good for you, but... it isn't easy. Let's take me as an example: I am in the 8th grade and I have a nasty, hard exam at the end of this year! But I'm not worried about it, as I am about what I will do after college, because I have so many options, and just one should be correct. See what I am talking about?...

Textul integral îl puteți găsi pe site-ul C.D.I., cdicngl.infosibiu.net

În ultima zi a săptămânii „Să știi mai multe, să fii mai bun!”, am derulat o activitate numită “Măsurile de prim ajutor”, susținută de o echipă SMURD care a răspuns invitației noastre.

Acțiunea, desfășurată în sala de sport, a colegiului, s-a adresat elevilor claselor a VII-a și a vizat familiarizarea acestora cu o serie de tehnici de acordare a primului ajutor din cadrul BLS (Basic Life Support) - suportul vital de bază: situațiile în care se apelează numărul de urgență unic 112, poziția laterală de siguranță, menținerea deschisă a căilor aeriene superioare, masaj cardiac, respirație artificială, manevra Heimlich (proceduri la adult și la copil).

Paramedicii SMURD (unii, foști elevi ai colegiului nostru) au dat dovadă de maxim profesionalism explicând tehnicile într-un mod extrem de accesibil elevilor, interactiv, utilizând imagini pe videoproiector, manechine și voluntari pentru a înfățișa cât mai clar procedurile în suportul vital de bază.

Elevii au fost încurajați să pună întrebări, să-și exprime opiniile și să exerseze tehnicile de resuscitare cardiopulmonară pe manechine.

Ulterior, am aplicat un test la clasă și am concluzionat că elevii, în cea mai mare parte, și-au însușit corect secvența de acțiuni în cadrul acordării primului ajutor și, de asemenea, au clasat această activitate ca fiind interesantă și deosebit de utilă.

prof. **Antonia Ursu**

În „Școala altfel”, un program foarte interesant ne-a fost oferit de către SMURD Sibiu.

Aici am învățat să acordăm primul ajutor în caz de nevoie. Am învățat să ajutăm oameni aflați în situații diferite: în caz de incendiu, în accident de mașină, în caz de inundație sau, pur și simplu, dacă se îneacă.

Am avut ocazia să exersăm și să exemplificăm cu ajutorul unui manechin și chiar pe noi înșine.

A fost o experiență foarte plăcută și educativă din punctul meu de vedere.

Radu Vărzaru, clasa a VIII-a A

Să învățăm tehnici de prim ajutor

prof. **Antonia Ursu**

Activitatea susținută de reprezentanții SMURD a fost foarte bine organizată, prezentările fiind atât în format modern, cât și tradițional/practic. Am urmărit un scurt material ppt. cu diferite cazuri în care se acordă prim ajutor, voluntarii de la SMURD ne-au dat detalii, au răspuns la întrebările noastre și ne-au arătat cum aplicăm tehnicile descrise.

Îmbinarea celor două tipuri de prezentări au contribuit enorm la formarea unor abilități practice personale.

Consider că în acest moment sunt capabil să acord primul ajutor oricărei persoane în nevoie. Rețin și acum metodele cele mai utile precum ABC-ul primar, manevra Heimlich, precum și masajul cardiac.

În încheiere, nu putem să nu mulțumim echipei SMURD pentru răbdarea de care a dat dovadă în cadrul acestui proiect.

Tudor Dobrotă și Bogdan Bucșa,
clasa a VIII-a A

Viața în mișcare

Coordonator: prof. Daniela Amariei

Activități desfășurate de elevii

C.N.G.L. în cadrul Olimpiadei Sportului Școlar

Echipa de volei fete s-a clasat pe locul II la faza municipală. Componența echipei:

- Antonescu Sivana, VIII B
- Vasilescu Deniz, VI B
- Tocariu Diana, VI B
- Cucu Adriana, VIII A
- Cucu Daniela, V B
- Oprean Miruna, V A
- Ungureanu Anamaria, V A
- Butilcă Denisa, VI B
- Haj Hassan Gharaei Roxana, VII A

CONCURSURI:

Echipa de baschet băieți a câștigat locul I la faza pe municipiu. Componența echipei:

- Bogdan Paul, VII B
- Bogdan Victor, VII B
- Vasiu Vlad, VIII A
- Pascu Patrik, VI A
- Potera George, VI A
- Ghișe Mihai, VII A
- Colceriu Tudor, VIII A
- Pantiș Teodor, VI A
- Topor Ionuț, V A
- Popa Alexandru, VI B
- Cufteac Călin, VII A
- Iustin Văidian, VI B

Campionatul de Badminton, desfășurat în C.N.G.L., și-a desemnat câștigătorii:

- Locul I – Denisa Hampu, VIII B
- Locul II – Maria Ștețiu, V A
- Locul I – Cristian Buta, VI A
- Locul II – Alin Zaharie, VIII A

Maria Târșia, clasa a VII-a A

**Proiectul „Rețeaua Educațională
Seismică din România”
ROEDUSEIS-NET
Coordonator: prof. Flavia Doboși**

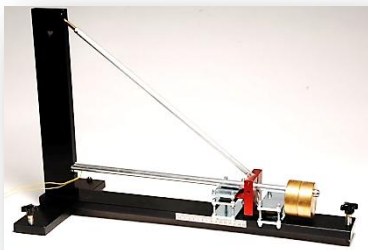
În perioada iulie 2012 - iunie 2015, Colegiul Național „Gh.Lazăr” Sibiu, împreună cu Școala „Regina Maria” din consorțiul existent, sunt participante, în județul Sibiu, la proiectul ROEDUSEIS. Proiectul a fost inițiat de Institutul Național de Cercetare - Dezvoltare pentru Fizica Pământului București (INCDFP) și este finanțat în programul PN II - parteneriate în domenii prioritare. Parteneri în derularea proiectului sunt: Facultatea de Știința și Ingineria Mediului din Universitatea „Babeș-Bolyai” Cluj-Napoca, Institutul Național de Cercetare - Dezvoltare în Construcții, Urbanism și Dezvoltare Teritorială Durabilă „URBAN INCERC” București, Beta Soft Management SA.

Scopul acestui proiect este de elaborare a unor resurse educaționale, de dezvoltare și implementare a unor noi metodologii de predare și învățare a Științelor Pământului, de utilizare a seismologiei ca mijloc de cunoaștere și pregătire în domeniul riscului seismic.

Dintre obiectivele propuse de inițiatori și ulterior asumate de toți participanții merită amintite:

- obiective educaționale, de elaborare și folosire a unor alte metode și activități didactice;
- obiective științifice, de creare a unei baze de date cu înregistrări seismice de la aparatura instalată în școli;
- obiective sociale, de promovare a învățării transdisciplinare.

În proiect sunt implicate 14 colegii, licee și școli generale din București, Iași, Focșani, Constanța, Cluj, Zalău, Brașov, Timișoara și Sibiu.

→ SEISMOMETRU

În septembrie 2013, echipa ROEDUSEIS a montat în Colegiul Național „Gh.Lazăr” un seismometru care înregistrează fenomene seismice și care a fost conectat la rețeaua națională de înregistrări seismice în ianuarie 2014. Cu același prilej, biblioteca C.N.G.L. a primit colecția „Despre cutremure și efectele lor,, – materiale educative cuprinzând Ghidul profesorului și Caietul elevului, concepute atât pentru învățământul gimnazial, cât și pentru învățământul liceal.

Ca participanți la proiect, pentru anul școlar în curs, ne-am propus să abordăm problematica fenomenelor seismice din mai multe perspective:

- tratarea transdisciplinară a undelor seismice (geografie fizică, fizică, geologie), prin integrarea unor teme din ghidul profesorului în programa claselor a XI-a;
- integrarea tematicii fenomenelor seismice în regim extracurricular, la nivelul claselor de gimnaziu, prin activități din caietul elevului, derulate într-un cerc de fizică pentru elevi din clasele a VI-a și a VII-a;
- promovarea produselor realizate de elevii de liceu și gimnaziu în sesiuni de comunicări și expoziții;
- participarea elevilor și profesorilor implicați, în forumuri și platforme educaționale on-line;
- conștientizarea necesității de a aborda fenomenul seismic din perspectiva efectelor cutremurelor, pentru a contribui la educația seismică a elevilor.

Sperăm ca participarea colegilor profesori și elevi în proiectul ROEDUSEIS-NET să fie un bun început, iar activitățile derulate pe parcursul anilor să contribuie la dezvoltarea abilităților de comunicare, colaborare și competiție, ale elevilor Colegiului Național „Gh. Lazăr” Sibiu și la dobândirea abilităților de învățare transdisciplinară, inerentă secolului XXI!

prof. *Flavia Doboși*

„Hai să dăm mână cu mână”

Coordonator: prof. Vasile Bebeșelea

24 Ianuarie

Ziua aceasta ar trebui să ne trezească sentimentul de bucurie de a fi român. De ce? Pentru că, în ciuda unor imperfecțiuni, România este o țară binecuvântată cu o natură absolut superbă, cu oameni ospitalieri, muncitori, familiști și lista nu se sfârșește aici.

Deși sunt doar pe jumătate româncă, din partea mamei, m-am atașat foarte mult de această țară, și întotdeauna o voi iubi.

La Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”, unde sunt în prezent, în clasa a VII-a, s-a sărbătorit Ziua Unirii într-un mod cu totul deosebit. În pauza mare, tot liceul a dat mână cu mână, mic cu mare, îmbrăcați în port popular românesc, pentru a face o horă. Muzica pe care am dansat a fost interpretată de orchestra școlii, dirijată de domnul Bebeșelea, profesorul nostru de muzică.

A fost un eveniment foarte frumos și sper ca în fiecare an de acum încolo să se organizeze o horă a unirii, pentru a ne reaminti de identitatea noastră națională.

Emma Roberts, clasa a VII-a A

